

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Període intermedi

Sèrie P - Número 124

Divendres, 2 de juliol de 1999

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 81, tercera i darrera reunió, i 82

Í N D E X

Sessió núm. 81.3

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el balanç de l'actuació pressupostària en el període 1995-1999

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la deslocalització d'indústries fora de Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre polítiques d'atenció a la primera infància

Sessió núm. 82

Designació

d'un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat

S U M A R I

Sessió núm. 81.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts.

1. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el balanç de l'actuació pressupostària en el període 1995-1999 (Tram. 302-00272/05) (Punt vint-i-setè de l'ordre del dia.) (10:03)

Presentació: Sr. Carnicer i Vidal (S). 8502

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Huguet i Biosca. 8503

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo. 8504

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal. 8505

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo. 8506

Votació (10:36): rebutjada per 30 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció. 8506

2. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la deslocalització d'indústries fora de Catalunya (Tram. 302-00274/05) (Punt vint-i-vuitè de l'ordre del dia.) (10:36)

Presentació: Sr. Ferrer i Gironès (ERC). 8507

— *Esmenes del G. Socialista (núm. 1 a 3)*

Torn a favor: Sr. Rañé i Blasco. 8508

— *Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 3)*

Torn a favor: Sr. Sabanza i March. 8509

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo. 8511

Posició del G. P. Popular: Sr. Ros i Casas. 8512

Posició del Grup presentant: Sr. Ferrer i Gironès, que anuncia la retirada del punt núm. 2 de la Moció. 8514

Votació del punt núm. 1 de la Moció (11:32): aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions. 8515

Votació dels punts 3, 4 i 5 (11:33:04): rebutjats per 33 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció. 8515

Votació del punt núm. 6 (11:33:34): aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions. 8515

Votació del punt núm. 7 (11:34:00): aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions. 8515

Votació de la lletra a del punt núm. 8 (11:34:42): aprovada per 59 vots a favor, 13 en contra i 19 abstencions. 8515

Votació de la lletra b del punt núm. 8 (11:35): aprovada per 53 vots a favor, 12 en contra i 26 abstencions. 8515

3. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya (Tram. 302-00276/05) (Punt vint-i-novè de l'ordre del dia.) (11:36)

Presentació: Sr. Fabregat i Vidal (P), que proposa una esmena transaccional amb el G. P. de Convergència i Unió relativa al punt núm. 3 de la Moció i una esmena transaccional amb el G. Socialista relativa a l'addició d'un nou punt de la Moció. 8515

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

— *Esmenes del G. Socialista (núm. 1 i 2)*

Torn a favor: Sr. Piella i Vilaregut. 8516

— *Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 i 2)*

Torn a favor: Sr. Boya i González. 8518

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ausàs i Coll. 8518

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Gimeno i Sanz. 8519

El secretari primer llegeix els textos de les dues esmenes transaccionals proposades. 8520

Votació de la Moció, amb les dues esmenes transaccionals incorporades (12:15): aprovada per unanimitat. 8521

4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre polítiques d'atenció a la primera infància (Tram. 302-00277/05) (Punt trentè de l'ordre del dia.) (12:16)

<i>Presentació:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	8521
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Bargalló i Valls.	8522
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Francàs i Porti.	8523
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sra. Baig i Torras.	8524
<i>El Sr. Francàs i Porti (P) intervé per contradiccions.</i>	8525
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sra. Sanabra i Villarroya.	8526
<i>Votació de la Moció (12:56):</i> rebutjada per 34 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.	8527

La sessió s'aixeca a tres quarts d'una del migdia i dotze minuts.

Sessió núm. 82

La sessió s'obre a tres quarts d'una del migdia i dotze minuts.

1. Designació d'un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat (Tram. 280-00004/05) (Punt únic de l'ordre del dia.) (12:57)

El secretari primer llegeix la proposta de designació del candidat a senador presentada pel G. P. Popular, el Sr. Rafael Luna i Vivas, la qual tot seguit és aprovada per assentiment.

8528

La sessió s'aixeca a tres quarts d'una del migdia i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 81.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el conseller de la Presidència.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el balanç de l'actuació pressupostària en el període 1995-1999

Correspon, ara, substanciar el vint-i-setè punt de l'ordre del dia, és a dir, la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el balanç de l'actuació pressupostària en el període 1995-1999, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar la Moció, el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per presentar la Moció subsegüent a la interpellació que varem substanciar en el passat plenari sobre el balanç de l'actuació pressupostària en el període 95-99.

En preparar el tema –primer, la interpellació i, després, la Moció–, un, de vegades, no pot no caure en una certa sensació de reiteració, perquè aquest és un tema que el nostre Grup ve plantejant, diríem, amb una certa regularitat i, sobretot, en els darrers anys, a la vista de quina és l'evolució de la situació econòmica del Govern. I, a vegades, en som conscients, que aquesta reiteració pot produir un cert cansament o un cert avorriment fins a cert moment, però, en tot cas, la nostra obligació és plantejar-ho perquè els temes no es resolien. I, malgrat la reiteració i malgrat el plantejament repetitiu, els problemes segueixen sent pràcticament els mateixos.

Tot i així, la passada interpellació, la vam intentar presentar d'una forma relativament diferent –tan diferent que em va semblar que, fins i tot, en algun moment agafàvem a contrapeu l'honorable conseller– perquè no vam voler plantejar el tema, diguem, puntual de la situació del 98 i del que havia passat el 98 estrictament –que, també, però no això estrictament–, sinó que recordaria als senyors diputats que en aquell moment el que vam fer va ser plantejar i dir: «Escolti, què ha passat, en els darrers quatre anys? Què ha passat, en aquest període 95-99?», que és el període del darrer Govern, i, per tant, també, segurament, tenia un cert sentit de l'oportunitat fer-ho en aquest moment, que, amb diferències de dos mesos, de quatre mesos, probablement, doncs, era un bon moment per fer un balanç. En tot cas, és l'últim any tancat que podia veure aquest Govern i, per tant, tenia un cert sentit.

Quins eren els grans trets que plantejàvem del que havia passat durant aquests quatre anys? Doncs, miri, molt resumidament, dèiem: «Primera sorpresa, els in-

gressos de la Generalitat en aquests quatre anys han superat de 300.000 milions de pessetes les despeses.» Això, que des d'algun punt de vista podia ser una notícia positiva, perquè algú podia interpretar que això ha generat un superàvit, que això ha generat, per tant, una liquiditat addicional en el Govern, se'ns fonia a les mans quan preguntàvem: «Però, on han anat a parar aquests diners?». Perquè, és clar, la primera conseqüència és dir, escolti, si han sobrat «diners», entre cometes, si hi ha hagut un excés d'ingressos sobre despeses, el primer que hauríem d'haver notat és dir, escolti, l'endeutament s'ha moderat, no ha estat necessari anar molt més enllà en l'endeutament perquè han sobrat diners, perquè hi ha hagut més diners dels que realment s'han pogut gastar o dels que, realment, s'han gastat.

Doncs, és clar, llavors anem a les dades reals i veiem que és al contrari: en aquests quatre anys, l'endeutament, pràcticament, s'ha doblat: ha passat d'1,1 bilions a finals del 94 a 2 bilions a finals del 98. Per tant, escolti, què ha passat? Si hi ha un excés d'ingressos, per què és tan necessari incrementar l'endeutament? Per què és tan necessari que la Generalitat hagi estat la comunitat que, en aquests quatre anys, hagi incrementat amb major mesura aquest endeutament? És que no ho sabem, és que volfem que el conseller ens ho expliqués; com que no ens ho ha explicat, és el que plantejem a la Moció: que hi hagi uns treballs, que hi hagi unes formulacions que ens permetin esbrinar-ho.

Doncs, és clar, fins ara, a vegades, un tenia la sensació de la veu que clama en el desert, però és que comencen a haver-hi estudis, comencen a haver-hi informes de catedràtics universitaris que alerten sobre l'endeutament de la Generalitat; ja no és solament els diputats de l'oposició que parlem d'aquest escandalós deute, és que hi ha un informe del Banc de Bilbao Biscaia que diu que l'endeutament de la Generalitat –analitza els darrers cinc anys a través de cinc tipus d'indicators– és el més agosarat de totes les comunitats autònomes, és el que més s'ha desviat dels escenaris de convergència econòmica europea, és el que està en pitjor situació.

No som, ja, nosaltres els que diem això, són els altres. I aquests altres, encara, segurament perquè, doncs, es parteix sempre de les anàlisis, de les dades, que un té, ho fan considerant solament l'endeutament declarat pel Banc d'Espanya. Jo me'n faig creus, del que dirien els estudiosos, si a l'endeutament del Banc d'Espanya hi suméssim els censos emfitèutics, hi suméssim les factures al calaix de Sanitat, hi suméssim els deutes per *factoring* i hi suméssim tot aquest conjunt de noves formes d'endeutament que s'han assajat en els darrers anys i que porten, a vegades, a una selva de difícil interpretació.

En tot cas, senyores i senyors diputats, sí que, per tornar al fil essencial de la Moció, al fil essencial, també, que ho va ser, de la interpellació –primera constatació, doncs–, excés d'ingressos sobre despeses; segona constatació: aquest excés d'ingressos no serveix, no ha servit perquè l'endeutament baixés.

Bé, per tant, hauríem de dir escoltin: vejam si, malgrat aquestes situacions, s'ha continuat endeutant; per què? Doncs bé, és clar, és que hauran invertit molt més; hau-

rà crescut molt la inversió, perquè és un dels elements que pot justificar, en algun moment –i nosaltres ho comprenem i ho acceptem–, un element d'endeutament addicional. Ho comparem i diem: «No, miri, la inversió dels anys 95-98 ha estat pràcticament la mateixa que la que va haver-hi en el quadrienni anterior, 820.000 contra 810.000 milions de pessetes»; per tant, tampoc ha estat un increment de l'endeutament que vingui justificat per un major volum d'inversió.

Però és que hem d'anar més enllà, hem de recordar i hem de dir que en aquest període hi ha hagut moltes més subvencions de la Unió Europea; per tant, això hauria hagut de possibilitar una major inversió. Han incomplert la Llei de finances públiques de Catalunya, tot un conjunt d'elements que, segurament, no val la pena, tampoc, que m'hi entretengui massa.

Aleshores, la darrera de les consideracions que fèiem i que vull repetir, en aquest moment, és dir si hi ha major endeutament, si aquest major endeutament no implica una major inversió, on han anat aquests recursos? Llavors, fem el que els tècnics de les empreses privades en dirien una mica de *benchmarking*: comparem què passa amb la Comunitat Autònoma de Catalunya amb relació a altres comunitats autònomes –què–, vejam quines són les ràtios. I, desgraciadament, veiem que les despeses de funcionament de la Generalitat són les més altes de les cinc comunitats de l'article 151; estan en un volum d'un 5% superior a la mitjana, que això equival a unes 20.000 pessetes per habitant, o, si vostès ho volen, en el volum del pressupost de la Generalitat, pràcticament, a 120.000 milions de pessetes/any. És clar, això són molts diners, això són molts recursos, que vostès han drenat cap a despeses burocràtiques, cap a despeses de funcionament, quan haurien pogut anar a inversions, quan haurien pogut anar a despeses de modernització del país.

I aquest esquema, que és el que vam fer servir en la interpellació, que, a més a més, és l'esquema que jo diria que no va ser respost pel conseller, que el conseller no va ser capaç de donar-hi una resposta adient, és l'esquema que tornem a plantejar amb la Moció, perquè entenem que és la solució per la qual ha de passar, per la qual pot passar intentar anar en el camí de millorar les finances de la Generalitat.

Entenem que, en el futur, i esperem que, a partir d'un nou govern que treballi, també, a partir d'uns altres paràmetres, d'un nou govern que treballi a partir d'una sensibilitat diferent de la que ha tingut en els darrers anys el Govern de Convergència i Unió, d'un govern, per tant, progressista, també aquest Govern haurà de treballar per resoldre els problemes financers i econòmics que s'heretaran de l'etapa de gestió del Govern Pujol.

Caldrà treballar en la formulació d'un nou model econòmic i financer, un model que recuperi el prestigi de la bona gestió i la solidesa en les posicions econòmiques i financeres per un govern que aspiri a millorar i modernitzar el país; serà necessari revisar acuradament totes i cada una de les despeses de funcionament, racionalitzar-les i assolir, d'aquesta manera, un conjunt, un volum de despesa global que sigui comparable al d'al-

tres administracions que estan en situacions semblants; caldrà –són necessaris– elements de control i programació del deute que consolidin les diferents fórmules que vostès han emprat d'endeutament. Mai més, mai més hem de tornar a fer com l'hereu escampa, mai més hem de tornar a vendre les cases per després tornar-les a llogar i, després, intentarem tornar-les a vendre un altre dia i tornar-les a llogar; és el sistema que vostès fan servir amb els censos emfitèutics, que no és, segurament, sinó una fórmula de portar més enllà el deute, de portar..., la seva mala gestió convertir-la en un sacrifici per les generacions futures, que són les que hauran de tornar aquest endeutament.

Això, finalment, el deute sempre es redueix al mateix: un equilibri entre els beneficis de la generació actual i els sacrificis de la generació futura. La seva mala gestió és ja una llosa que pesa al damunt de les generacions futures.

Per això, senyores i senyors diputats, senyor president, proposem aquesta Moció, que en els seus quatre punts intenta resumir el que vam explicar en la interpellació i el que també els acabo d'explicar en aquest moment.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. No s'han presentat esmenes a aquesta Moció. No hi ha cap diputat del Grup Mixt; per tant, correspon la intervenció primera, per fixar la posició del seu grup, el Grup d'Esquerra Republicana, al diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció presentada pel diputat Martí Carnicer rebrà el nostre suport perquè dintre, ja, del clàssic d'aquesta cambra que és el control de la gestió dels pressupostos, doncs, és... I no sé si serà l'última intervenció o no, perquè estem ja en fase de liquidació de legislatura, però, en tot cas, crec que és bo, ni que sigui al final, tornar a insistir en aquests temes que hem estat criticant al llarg d'aquesta legislatura en el moment que s'han fet els pressupostos.

Tenim davant un problema d'endeutament –ho hem denunciat diverses vegades en aquesta cambra–, un endeutament dels més forts a nivell de comunitats autònomes. Tenim, per contraposar a això, un baix nivell, un deficient nivell d'inversió. Hem, també, explicat com, en els darrers anys, pràcticament l'únic que augmentava era la despesa corrent mentre que el que eren les partides d'inversió disminuïen en alguns capítols i en algunes conselleries d'una forma important, i, per tant, doncs, es produïa un endeutament que no anava a parar, pel que es veia, a inversió, sinó que, en algun cas, fins i tot, alimentava despesa corrent.

I, a aquests dos factors negatius, s'hi afegia, doncs, el fet d'una situació de despesa burocràtica excessiva, d'una despesa de funcionament alta, de manera que, d'una forma també reiterada, nosaltres mateixos, en alguns debats pressupostaris, hem proposat una racionalització de l'Administració amb la supressió de deter-

minats instituts i de determinats organismes que creiem inútils, totalment destinats a la propaganda i a la publicitat, i que una Generalitat que ja està escanyada per un mal model de finançament no es pot permetre el luxe de, a sobre, doncs, el poc finançament que té dilapidar-lo amb «xiringuitos», diguem-ne, propagandístics.

Per tant, com que la Moció del senyor Martí Carnicer va en la direcció de posar fi o de posar control a aquestes situacions, nosaltres hi donarem suport. Hi donarem suport tant per al primer punt, que demana que s'informi d'aquesta abducció, podríem dir, d'aquesta desaparició d'una part, o sigui, de la diferència que hi ha entre ingressos i despeses en aquest període 95 - 98.

En segon lloc, també estem d'acord, evidentment –ho hem demanat reiteradament, també, en altres moments del debat parlamentari–, d'una reducció i un control de les despeses corrents, per tant, hi hauria d'haver un pla de racionalització i simplificació de l'Administració, que, fins ara, diverses promeses dels consellers no s'han arribat a complir mai.

També s'havia demanat, en altres debats –i tampoc s'ha aconseguit– obtenir un pla quadriennal de les inversions. I, finalment i lògicament, tot el que sigui una reducció del deute i un pla per reduir el deute ha de ser una cosa d'higiene pressupostària, en aquests moments, d'endeutament desmesurat.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, el nostre Grup donarà ple suport als quatre punts de la Moció del senyor Martí Carnicer.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds donarà suport a la Moció que el Grup Socialista ha presentat sobre el tema de finançament pressupostari de la Generalitat de Catalunya. Ens trobem davant d'un tema que, repetidament i reiteradament, hem denunciat des d'aquesta tribuna: les finances de la Generalitat de Catalunya estan malament. I estan malament, i això, a mitjà termini, ho hem denunciat també. Tindria, el fet de no canviar el signe, dues conseqüències: conseqüències per al Govern present i, també, conseqüències per al Govern vinent, que és una qüestió, realment, significativa. Ha afectat la mala situació financera les inversions, però afectaria, també, a termini mitjà, l'Estat del benestar a Catalunya. Si no hi ha redreçament de la situació financera, les partides de l'Estat del benestar a Catalunya tindrien problemes, n'han tingut per a l'actual Govern i en poden tenir per al futur Govern de Catalunya.

La situació actual és de més de 2 bilions d'endeutament, i el creixement de l'endeutament, des de l'any 94 al 98, ha sigut de més de 200.000 milions anuals de creixement d'endeutament.

Aquest alt ritme de creixement –el problema no és només la situació actual, sinó l'alt ritme de creixement, un creixement que supera el creixement dels ingressos– provoca que la situació s'agreugi. Els ingressos creixen un 7,8 i, en canvi, l'endeutament està creixent un 16%. Ho hem anunciat des de fa temps, i aquest és un problema que afectarà –com els dic– i ha afectat les inversions, que han estat cada any menors de les pressupostades, i afectarà, a mitjà termini, l'Estat del benestar.

A part d'això, ha tingut els dos efectes –i vostès ho saben–: retards en els pagaments als ciutadans i necessitat de la Generalitat de maquillatge de comptes, el que en diem comptabilitat creativa. Situació financera difícil, amb una tendència a agreujar-se, afectant les inversions, l'Estat del benestar i el cobrament d'aquells que han de fer-ho de la Generalitat. I quines han estat aquestes causes? Per què s'ha produït tot això? Nosaltres ho hem dit: dues, fonamentalment. Per una banda, una gestió deficient per part d'aquest Govern, i, en segon lloc, un sistema de finançament que era insuficient.

Partides amb transferències de capital amb desviacions molt grans, incentius, hores extres que superen en més del 50% el pressupostat, i desgavells i forats encara no aclarits, com els 1.000 milions del Consorci de Turisme. 1.000 milions que desapareixen i, a més, després, desapareixen els expedients administratius i comptables que justificaven aquests 1.000 milions. És a dir, escolti, ho fem malament i, a més, perquè no se n'assabentin, desapareixen els arxius. Bé, doncs, escolti'm: pitjor, impossible. No és l'únic exemple, n'hi ha més, però em quedaré amb aquests dos.

La situació pot redreçar-se? Si mirem els darrers dos anys, hi ha un aspecte sobre el qual voldria cridar jo l'atenció de la cambra. Senyors diputats, senyores diputades, estem en una fase expansiva del cicle, per tant, s'hauria de recollir més en concepte d'IRPF que mai. Doncs, els darrers dos exercicis, la Generalitat de Catalunya ha recollit menys IRPF que abans, degut al pacte que vostès van fer amb el PP per desgravar determinades rendes de l'impost de la renda de les persones físiques. L'any 97, van recollir un 11% menys del pressupostat al pressupost de Catalunya, i, l'any 98, senyor Codina, hem recollit 9,9% menys d'IRPF del que estava pressupostat. Doncs, si tenim un problema d'endeutament i els ingressos que podrien afectar-nos –com l'IRPF–, pel pacte que vostès fan amb el PP per aquest bloc de dretes, que vostès a nivell espanyol han instituit., doncs, ens trobem que els ingressos encara són menors. Per tant, la situació és complicada.

Els haig de dir que sí que, certament, vostès han reduït el dèficit els últims temps, i els ho dic des d'aquesta tribuna –com que és veritat, no els diré una altra cosa. Però, senyor Codina, sap vostè per què ho han reduït? Li ho diré: vostès han tingut uns ingressos extres dels quals no disposaran després, perquè vostès han tingut unes transferències especials, que han pagat des de Madrid, de les quals no disposaran o no en disposarà el proper govern els anys successius. I vostès sí que han reduït el dèficit, però, compte!, per què han reduït el dèficit? Doncs, perquè han tingut transferències extres, extraordinàries. La tendència per impostos és reduïda. I, ja li ho dic, l'IRPF, que és un impost important i que

vostès s'han vanagloriat del pacte amb Madrid, 11% menys de recaptació del pressupostat del 97, i 9,9% menys el 98. Vostès desfiscalitzen les rendes del capital, i això té un problema, i tindrà més problema. I quan vostès diuen –i permetin-me l'expressió i la sinceritat– que vostès tenen certes característiques progressistes –no els ho vaig a negar, ni a donar ni a negar–, vostès s'han de preocupar, certament, d'un pacte fiscal, que en una època d'expansió econòmica, que hauria de significar, per ajust automàtic, una gran recaptació d'IRPF, vostès ja recaptin menys. Quant recaptarem per IRPF quan vingui el cicle baix, que, per natura, es recapta molt menys? Aquest és un problema que ens pot afectar, aquí i al conjunt de l'Estat.

En definitiva, per aquestes raons, nosaltres donarem suport a la Moció que presenta el Grup Socialista, en el sentit que vostès plantegen que es faci un informe sobre quin ha estat el destí de l'excés d'ingressos o les despeses, un pla de reducció i control de les despeses corrents de la Generalitat, un pla quadriennal d'inversions i un pla de control i reducció de l'endeutament. El nostre Grup ha fet –i vostès ja ho saben– propostes similars en un altre moment, i, amb bona lògica, no deixàrem nosaltres de recolzar aquesta qüestió.

Pensem que és un tema que pertoca l'actual Govern, però que influirà desgraciadament en els governs propers. Esperem que hi hagi un canvi de signe de govern, i que aquest Govern ho faci de forma més eficient i eficaç.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Fabregat, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Fabregat i Vidal

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, amb molta brevetat. La Moció que ens presenta el Grup Parlamentari Socialista, amb la qual, nosaltres, en el fons, podríem estar bastant d'acord, podria coincidir amb algunes de les nostres interpretacions i posicions que hem fet, tant en les comissions de la Sindicatura de Comptes, com també des d'aquí, des de la mateixa tribuna del Ple del Parlament. Nosaltres, avui, no li donarem suport, com dic, no pel que és el tema de fons, sinó per algunes formes i pel mateix redactat de la Moció.

Lo primer punt de la Moció parla «d'informar en el termini màxim d'un mes d'un excés d'ingressos sobre les despeses del període 95 - 98.» Nosaltres creiem que aquí hi ha o hi pot haver una confusió amb el que són les obligacions reconegudes i els drets liquidats –primer aspecte.

Segon aspecte: és veritat –com s'ha dit aquí– que hi ha més endeutament, però també és veritat que hi ha unes desviacions pressupostàries, que nosaltres hem criticat, en la despesa, molt i molt importants sobre el que estava previst. I, després, hi ha un altre tema important, creiem que és la Sindicatura de Comptes, que, en defi-

nitiva, any rere any, passen los seus informes i es pot desprendre dels seus informes, de la Sindicatura, dels informes de fiscalització –concretament, del Compte General–, el perquè succeeixen aquests aspectes i on es destina, d'alguna manera, aquest excés d'ingressos.

En el segon dels punts parla «d'establir un pla de reducció i control de les despeses corrents de la Generalitat». Si no és necessari, l'únic que és necessari és que hi hagi un rigor pressupostari per part del Govern de la Generalitat, i, aquest rigor pressupostari, qui l'ha de fixar, em suposo, és, en primer lloc, la Conselleria d'Economia i Finances donant les instruccions oportunes als diferents departaments per al que són transferències de partides, per al que són increments en partides, i un llarg etcètera. És a dir, hi ha d'haver, en tot cas, una voluntat per part del Govern, i aquesta voluntat ha de fer que hi hagi un rigor pressupostari en els diferents departaments i en les diferents partides. Establir un pla no és necessari, perquè, després d'establir un pla, presentar-lo al Parlament i aprovar-lo, també podem veure que hi ha unes desviacions, any rere any, o hi poden haver unes desviacions, any rere any. El que nosaltres creiem que convé és que hi hagi un rigor pressupostari, que no hi és –s'ha de dir–, avui, per part del Govern de la Generalitat.

Quan es parla «d'efectuar un pla quadriennal de les inversions», miri, això s'està fent; una altra cosa és que es compleixi. El que no podem anar a buscar són les plurianualitats de GISA per als propers anys, i podrem veure les inversions que estan previstes per a l'any 2000, 2001, 2002, 2003, i, algunes, molt més enllà. Una altra cosa és que es compleixin, el mateix que es fa, per exemple, en les inversions amb plurianualitats dels plans comarcals de muntanya; una altra cosa és que es compleixi, però la previsió hi és, i els plans hi són. I abans comentava el senyor Novella que del pressupostat s'inverteix sempre menys. Totalment d'acord. Nosaltres també ho hem denunciat, però els pressupostos marquen quines són les inversions i hi ha unes plurianualitats, en diferents departaments i, més concretament, en el Departament, en el gran Departament inversor que és Política Territorial i Obres Públiques, i, més concretament, en les empreses públiques inversores com són GISA i Regsa, pel que fa als plans d'inversions.

I, en el quart punt, quan es parla de «formular un pla de control i de reducció del deute». Bé, aquí ja hi és un pla. Aquest Pla, més que, concretament, un pla són uns màxims, uns màxims acordats per les comunitats autònomes amb el Govern de l'Estat, de totes les comunitats autònomes amb el Govern de l'Estat, seguint i estant d'acord amb els criteris dels plans d'estabilitat establerts per la Unió Europea. És per això que nosaltres, com deia, estant d'acord amb el fons del que es va substanciar en la interpellació i, també, en el fons de l'esperit, creiem, de la mateixa Moció, no podem estar d'acord amb els punts i amb el text que ens formula el Partit Socialista en aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, deia el senyor Martí Carnicer a l'inici de la seva intervenció que podia sonar aquest debat a reiteratiu, o a avorrit. Jo diria que no, senyor Martí Carnicer. Jo ho entenc, ho entenc perquè, al llarg d'aquesta legislatura, quan no ha estat amb vostè directament, ha estat amb el senyor Novella, bàsicament, o amb el senyor Huguet, que hem anat parlant molt de les interpretacions que, segurament, des de la mateixa anàlisi, després, les propostes que fan són diferents, però és una qüestió que n'hem parlat molt. I aquest Ple, que, amb moltes possibilitats, serà el darrer en què puguem tornar a debatre qüestions amb relació amb economia i finances, doncs, no m'ha estranyat que vostè volgués mantenir o presentar una moció, tot i que el debat que es va produir amb el conseller, en el darrer Ple, a l'entorn de la interpellació que ha donat peu en aquesta Moció, ha tornat a quedar clar quins són els posicionaments d'uns grups i dels altres, de la voluntat –com no pot ser de cap altra manera– dels grups de l'oposició de criticar, i amb un aspecte que pot ser fàcil fer-ho des del punt de vista tècnic, perquè és interpretatiu, del que ha estat la gestió del Govern, acaba amb conclusions –com deia– que sempre són interpretatives. (*Remor de veus.*)

Per tant, senyor Martí Carnicer, reiteració, no; avorritment, menys, tot i que parlar molt i molt del mateix tema pot ser que a companys de les nostres respectives formacions polítiques sí que els pugui semblar que és reiteratiu, però jo crec que és justificat que vostè, avui, hagi volgut mantenir aquesta Moció. Que no alterarà, ara com ara, no alterarà després d'escoltar la intervenció del senyor Fabregat, quina ha estat la voluntat de la cambra, de la majoria de la cambra, en aquesta qüestió.

Jo diria que vaig ser, segurament, de les primeres persones, dels primers diputats o diputades del meu Grup, que, sense cap mena d'angúnia, va reconèixer, en el seu moment, que hi havia un dèficit. Es va reconèixer el dèficit, s'ha reconegut que el sistema de finançament no és el correcte, i no endebades aquesta cambra va treballar i ha treballat en la Comissió de l'estudi del nou finançament al llarg de molts i molts mesos. Però, finalment, arriba a una conclusió, que és que, tot i que no vagi estar aprovada per unanimitat, jo crec que es va establir un consens important, que coincidia amb quin ha estat l'esperit manifestat pel conseller d'Economia i Finances pel que ha de ser el nou finançament a Catalunya.

De les intervencions que hi ha hagut al llarg d'aquest matí, a l'entorn d'aquesta Moció, diria que, bàsicament, el nucli central –no tant per vostè, precisament, senyor Martí Carnicer, però per la resta dels grups– ha estat el reconeixement d'un sistema fiscal no adequat, ha estat en la línia del que es pretén solucionar amb el pacte fiscal. I és lògic que vostè, tot i haver estat el motor principal d'aquest debat, tant amb la interpellació com,

avui, amb la Moció, des de la seva responsabilitat, ja no política, que també, sinó personal, no s'atreveix, o no vol, o no creu convenient tornar al *ritornello* del que és la mancança per tot el que fa al sistema fiscal de Catalunya, senzillament, per les responsabilitats polítiques que vostès, d'una o d'altra manera, han tingut, també, per tirar endavant un o altre projecte.

Per tant, han parlat abans, senyores diputades i senyors diputats, que, en lloc d'anar desgranant una a una les propostes que ha fet el senyor Martí Carnicer, tot i que són respectables, però distants de quina és la nostra interpretació, no torni, no recorri, una vegada més, als arguments que vostès han utilitzat i que jo, cada vegada que n'hem parlat, he hagut, també, d'anar utilitzant. Hi ha hagut reconeixements de baixa del dèficit, ho deia el senyor Novella, i ell deia: «Sí, però no s'enganyi, perquè el dèficit ha baixat perquè hi han hagut uns ingressos puntuals...» Escolti, doncs, bé, sí, hi han hagut aquests ingressos i pot ser que en el futur no es torni a tenir o pot ser que n'hi hagi més. Ja ho veurem. En cada cas ho analitzarem.

Nosaltres, com sempre, agafem les responsabilitats que ens hagin tocat en funció d'aquesta gestió, tant quan han estat en sentit positiu com quan han estat en sentit negatiu. Vostè, senyor Novella, acabava la seva intervenció dient: «Segurament que amb un nou govern les coses aniran diferents», i expressava un desig. Entendrà, també, que el meu desig sigui que, potser amb un altre govern, tot i que la diferència de la interpretació d'un altre govern, entre vostè i jo, segurament passa que per a mi un altre govern és un altre govern del mateix color i per vostè passi per ser un altre govern de diferent color i de diferent composició.

Per tant, senyores i senyors diputats, si, a més, hi afegís tots els arguments que el senyor Fabregat ha exhibit en el posicionament de cada un dels punts que, en definitiva, en aquest cas són coincidents, justifica el fet que, tot i agrair aquesta intervenció, novament, del senyor Martí Carnicer, no avorrida, no reiterada, que nosaltres, en aquest moment, votem en contra de totes aquestes propostes, i que desitgem, en aquesta darrera intervenció meva en aquesta legislatura, que en el futur, cadascú, des dels mateixos escons on estem, puguem continuar debatent quin és el millor finançament per a Catalunya.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta Moció. Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquesta Moció ha sigut refusada per 30 vots a favor, 52 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la deslocalització d'indústries fora de Catalunya

Substanciarem seguidament el vint-i-vuitè punt de l'ordre del dia, és a dir, la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la deslocalització d'indústries fora de Catalunya, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Francesc Ferrer. (*Remor de veus.*)

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres volem presentar la Moció que s'ha redactat després de la interpellació que vàrem fer sobre la deslocalització industrial...

El president

Senyores diputades, senyors diputats, prego que guardin silenci!

El Sr. Ferrer i Gironès

...que podríem dir que és la política industrial. Per a nosaltres, la política industrial és molt important, tant com un paràmetre d'ordre econòmic, però com a font d'ocupació obrera, d'ocupació de treball. És a dir que la indústria a Catalunya no és important per la riquesa que pot generar, sinó pels llocs de treball que pot fomentar, que pot impulsar i que pot crear. Es va constatar —malgrat les paraules que poguéu tenir el conseller d'Indústria— que la situació, avui, en aquests moments, no és bona.

Precisament, fa poc que vaig llegir una opinió del professor d'ESADE, el senyor Daniel Ortiz, que també és membre del Club Arnau de Vilanova, i que sobre la indústria diu que Catalunya pateix greus problemes estructurals, en especial en els desequilibris demogràfics i comarcals en procés —moltes comarques que tenen un procés de despoblació, que hi ha una necessitat de reindustrialització, que cal el suport tecnològic i comercial per la gran densitat de petites i mitjanes empreses que configura l'estructura industrial del nostre poble—, i després, també, problemes derivats de la presència massiva de multinacionals, multinacionals que ens fan dependre moltes vegades de l'exterior i, per tant, hi ha pèrdues del poder de decisió que es traslladen a altres llocs.

Això és l'opinió d'un professor d'economia, però també dels periodistes; per exemple, en Feliciano Baratech, a *La Vanguardia*, que sempre parla de la situació econòmica del moment, ha estat dies i dies seguits parlant d'aquest problema de la deslocalització industrial; ell parla, per exemple, d'èxode català, parla de diàspora d'empreses, parla de pèrdua de centres decisoris. És a dir que això sol ja significa que nosaltres estem perdent pes dins de l'economia i, en especial, dins de la indústria. I només cal que els digui que llegeixin aquest llibre dels sis milions d'innocents i uns quants espavilats, que veuran un retrat molt oxigenable, jo crec que amb molta gràcia, però que, en definitiva, ens està explicant

una dissort que està vivint el nostre poble, que és la pèrdua de pes polític en l'economia i en la indústria.

I no cal dir que, també, el darrer informe de la Caixa de Catalunya, exactament, diu que el menor creixement de la indústria a Catalunya serà responsable de la desaparició del diferencial del creixement positiu que hi ha sempre entre el Principat i Espanya. Aquest diferencial, en aquests moments, és transcendental; heu de saber que en la cultura política del catalanisme històric, del catalanisme tradicional, un dels fets diferencials era la industrialització. Avui, sembla que el Govern de la Generalitat no el tingui present, aquest fet diferencial. Fixin-se si era important que el mateix Ortega y Gasset, quan fa l'*España invertebrada*, hi dedica un capítol posant en contraposició l'ètica del guerrier davant de l'ètica del fabricant. Ell considera que el guerrier té una moral i una ètica molt superior a la que poguéu tenir un fabricant. Fixeu-vos, doncs, que la nostra moral del fabricant, que és la de tenir tàctica, la de tenir estratègia, igual que un militar o un guerrier, a més a més, dóna feina i dóna plusvàlues i dóna valors afegits. Per tant, nosaltres volem i creiem i considerem que la moral del fabricant és la que ha creat Catalunya i la que, en definitiva, no es pot ni comparar amb la moral d'un guerrier i menys, fins i tot, diria, d'un capellà. És millor la del fabricant, que és el que dóna feina, que és el que crea riquesa; no és la que està a l'estadi de la recol·lecció, sinó que està a l'estadi de la creació i de la imaginació.

Per tant, jo voldria dir que estem en uns moments en què la globalització i la competitivitat mereixen una atenta política industrial per part del Govern, ja que si abans, quan es parlava d'aquesta paraula que vàrem aprendre de petits, que es deia *dumping*, quan es parlava de *dumping*, normalment era un *dumping* econòmic, tothom creia que era *dumping* econòmic, ara s'ha demostrat que, de *dumpings*, n'hi ha de moltes menes, a més de l'econòmic, que és el general; però veiem que hi ha el *dumping* social, quan es fa treballar nens petits, o que hi ha el *dumping* fiscal, quan es donen vacances fiscals a les empreses que es creen, o hi ha *dumpings* ecològics, que, per exemple, empreses que no se'ls dóna autorització aquí, es poden donar a la comunitat autònoma del costat. Per tant, de *dumpings*, n'hi ha de moltes menes i, per tant, a la nostra situació malaltissa de la indústria, li convé un estudi real i efectiu.

Per això, la nostra Moció és relativament llarga, perquè té vuit punts, i comença amb un punt genèric, que és el d'intensificar una política industrial que sigui concretada amb un conjunt d'estratègies, amb l'objectiu..., amb dos objectius: primer, per obtenir la competitivitat, i, per altra banda, que la indústria no perdi el pes, no perdi la importància relativa que, tradicionalment, ha tingut a Catalunya dins del producte interior brut. Això, nosaltres, entenem..., ja sabem que la crisi industrial ha estat europea, que a molts llocs i, efectivament, des de l'economista Clark, que va inventar que des de l'agricultura o des del sector primari la mà d'obra es desplaçava cap a la indústria i, a més creixement, es desplaçava cap als serveis, nosaltres entenem que aquest principi, aquesta llei, encara avui és vàlida i, efectivament, el creixement dels serveis va en detriment

8508

de la indústria. Però s'ha de comparar, i quan ho comparem veiem que Catalunya perd més pes industrial que no pas els països europeus. Per tant, cal vigilar i cal tenir-ho en compte.

El segon punt que nosaltres demanem és un catàleg de sòl industrial. Jo, quan era president de la Cambra de Comerç, l'any 1974, a Girona, vaig fer un catàleg de sòl industrial. És a dir, vàrem agafar totes les zones industrials de la província de Girona, no solament de polígons industrials, de zones industrials a cada municipi, i vàrem donar dades i paràmetres als futurs compradors de si hi havia aigua, si no n'hi havia, si hi havia depuradora, no n'hi havia, si hi havia mà d'obra especialitzada en el municipi o no n'hi havia, quina renda tenia el municipi, quins accessos, tota una sèrie fins a arribar al preu, al pam de cada sòl. Això, crec que és una necessitat. Qualsevol inversor, si es trobés amb aquest inventari, que podria ser comarcal o podria ser regional, que és una necessitat, perquè, si no, la persona que ve a invertir es troba que ni nosaltres tenim sistematitzat el lloc on pot col·locar la seva empresa o la seva fàbrica. Per tant, convindria fer-lo, elaborar, també, un pla per organitzar els serveis de recerca en els subsectors dels més necessitats o els *microclusters* catalans.

Veig que se m'ha encès el llum. Tenim un altre punt, que és el de dissenyar una política fiscal, en especial perquè avui no s'ajuda les empreses que es volen capitalitzar a base d'un fons de previsió per a inversions, i tampoc no són clares les amortitzacions del capital. Tenim les estratègies a favor de les PIME, entre les quals hi ha l'Agència Catalana de la Petita i Mitjana Empresa. I en especial, demanem que el Govern de la Generalitat s'enfronti davant del problema que tenim en la importació de fils, de filats i de teixits de cotó. Aquest tema és un tema que a la Conca del Ter és en especial sentit, heu de saber que hi ha empreses que han tancat i altres que estan a punt de tancar, i, nosaltres, el que demanem és que la Unió Europea intenti, tal com diuen els tractats internacionals, que no es facin importacions de fils de cotó ni teixits de cotó que fan una competència deslleial als fabricants catalans, perquè en els països –sobretot, són països asiàtics...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Ferrer i Gironès

...moltes gràcies–, i, aquests països asiàtics, els envi-en a Europa, però hi ha comerciants d'Holanda i d'Alemanya que hi posen l'etiqueta i ho venen com si fossin de producció europea.

Per tant, jo estic absolutament segur que un fet com la indústria serà i rebrà el suport de tots els diputats presents avui en l'hemicicle.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentades esmenes. En primer lloc, pel Grup Socialista, per exposar l'esmena, té la paraula el diputat senyor Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres hem presentat un conjunt d'esmenes, però, abans de passar a exposar-les d'una forma breu, voldria explicar els tres fets que condicionen la nostra posició amb relació a aquesta Moció subsegüent. El primer és una afirmació que els voldria fer de bon principi, que és la idea que la deslocalització industrial no és el resultat d'estranyes voluntats manifestes de canviar de lloc, sinó que és un resultat econòmic fonamentalment basat en una primera idea: la coincidència, o no, de l'estratègia de competitivitat que tinguin les empreses amb l'estratègia de competitivitat que tingui un país.

L'OCDE, ja fa més de deu anys, va explicar que en el món mundial –com es diu últimament– hi ha dues grans estratègies de competitivitat: la de les empreses i els països que han apostat altres vegades, perquè no tenen més remei que fer-ho, per salaris baixos, perquè no tenen taxes d'industrialització evidents, perquè hi ha unes condicions com les que sigui –històriques– i, per tant, opten per salaris baixos, productes de poc valor afegit, etcètera, etcètera, etcètera; desregulació, manca de cobertura social... Aquesta és una línia de competitivitat; l'altra línia de competitivitat és la dels països desenvolupats que opten per situacions de seguretat jurídica per a les empreses i els treballadors, valor afegit, investigació, qualitat, disseny; poden, en funció d'això, pagar salaris més alts, etcètera.

I, aleshores, pel que fa a aquestes dues estratègies, hem d'assumir que farien impossible el desenvolupament de determinats països, si els volguéssim obligar que ja, a partir d'ara, tinguessin tot un conjunt de condicions... Jo, aquí, els volia fer esment d'allò que ens deien els sindicats alemanys l'any 86, quan vam entrar a la Unió Europea, i ens demanaven als sindicats d'Espanya i de Catalunya que, ràpidament, demanéssim l'estat i el nivell de protecció que tenien els alemanys i, des d'Espanya i des de Catalunya, se li deia: «Anem cap a això, però hi anirem a poc a poc; no fos cas que, aquesta situació, ens impedís desenvolupar-la perquè no tinguéssim recursos amb la societat per pagar-los...» Per tant, hem d'entendre quin és el procés de desenvolupament de tots aquests països, de totes aquestes zones, de totes aquestes situacions, per poder créixer i avançar.

I, en aquest procés històric i econòmic, el procés de localització de determinades empreses en aquests territoris és necessari per a ells. Això provoca i ens provoca problemes a altres zones en què, necessàriament, hem d'optar per estratègies de competitivitat diferents, basades en determinades situacions, que són: qualitat, investigació, disseny, valor afegit, condicions més estables, més protecció social. I aquesta és una tensió que es produeix i que té efectes que, d'alguna manera, generen..., i hem vist tots, en situacions com el sector del tèxtil, com s'expulsava tot un conjunt d'activitats que no complien aquests requisits i que es mantenien a Catalunya aquelles que mantenien uns requisits d'incorporar disseny, qualitat, tecnologia, etcètera, etcètera. Això, que, econòmicament, és fàcil d'explicar, quan afecta alguna persona ja és més difícil d'assumir, i jo crec que, per això, convé que hi hagi polítiques que vagin a minvar, a reduir, a tenir present aquestes situa-

cions, però que no ens capfiquem amb la idea que serà possible mantenir tot el tipus d'empreses, entre altres coses, perquè algunes haurem de dir que no són les empreses que necessita aquest país, no són les indústries que necessita aquest país. Aquest país no necessita créixer sobre la base d'empreses de poc valor afegit, de condicions laborals baixes, o de condicions de desregulació, i no poden obligar que tot el país hagi d'anar cap aquí.

Per tant, amb la política de deslocalització, hem de tenir present aquests dos elements: el model de competitivitat que vol Catalunya i –segon element– un factor bàsic que es produeix en tot el fenomen de localització i deslocalització, i és, també, la necessitat que altres zones i altres països del món tinguin possibilitat de créixer i de tenir un desenvolupament perquè aquest és un factor solidari i un factor necessari, fins i tot a casa nostra, perquè no tinguem problemes amb fenòmens d'emigració excessius. Dic «excessius» perquè, una part d'emigració cap aquí, la necessitem; no tan sols és bona, sinó que, a més a més, és necessària per al nostre país.

Per tant, dit això, entenent aquesta raó de fons, entendran que les nostres propostes vagin en la direcció que, d'alguna manera, en el punt sis, no tinguem cap element ni temptació proteccionista, proteccionista tançada. Seria inacceptable, per la nostra banda, que aquest Parlament tornés i fes una declaració de línia proteccionista. És per això que, davant de la preocupació d'aquesta situació, nosaltres plantejem, també, quina hauria de ser l'actuació, i és l'anàlisi, l'estudi, l'aplicació de la clàusula social: el tema de les exportacions. Això vol dir: gravar, sí, amb taxes, determinades importacions de països que no tenen les condicions degudes, però invertir aquests gravàmens, no interiorment, sinó com a foment del desenvolupament d'aquelles terres, d'aquells territoris. És l'única manera que seria justificable una línia proteccionista que no anés a ensorrar les economies d'aquests països en desenvolupament que ho necessiten. És per això que entenem que aquest element no és un element retòric, sinó que és un element consubstancial, que demostra que també pot haver-hi actituds econòmiques, però que no hem d'oblidar els continguts socials.

És, al nostre entendre, també necessari eliminar d'aquesta proposta de resolució la referència que l'Agència Catalana de la Petita Empresa no estigui condicionada pel nombre de funcionaris. Miri: dos funcionaris, un funcionari que no fa res és un excés; molts funcionaris treballant de forma eficient són valor afegit. Per tant, no acceptem la tesi que l'Agència Catalana no pot créixer en nombre de funcionaris; el que ha de fer –no és el problema de funcionaris– és l'eficiència, que és el que estem discutint des de fa molt temps en l'acció d'aquest Govern. Per tant, nosaltres creiem que la creació de l'Agència Catalana de la Petita Empresa ha de significar la racionalització de recursos humans, i no ens fiquem en si ha de créixer, ha de decreixer, ha d'augmentar o no ha d'augmentar; ja ho veurem en funció de les necessitats de la petita empresa catalana. Per tant, no acceptem la idea que –ni com està escrit en el seu tractat inicial ni com planteja la Moció– plantejgi aquest element.

I també haig de dir, ja per posicionar-me en aquest tema –hi ha una esmena que és exclusivament de caràcter, diria, quasi tècnic, al punt quatre, amb la idea que, en lloc de fer una política fiscal, donades les condicions que tenim a Catalunya, es facin les gestions oportunes prop del Govern perquè aquest faci una política fiscal que ajudi, especialment, les empreses industrials i de petit volum–, els he d'avançar que el nostre Grup, d'entrada –la resta de posicions, no l'hem definit; serà en funció de com es desenvolupi tot aquest plantejament–, al número vuit, a la proposta número vuit, no li donarà suport. No entenem que l'actitud del Govern de Catalunya sigui anar a enfrontar-se amb la resta de comunitats autònomes. Per tant, com que crec que no ens ajuda en absolut, que no ens ajuda gens que el Govern vagi denunciant i vagi posant el dit a l'ull a altres comunitats i a altres temes, nosaltres, a aquest punt vuitè, no hi donarem suport. Res més.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. També ha presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió; per exposar-les, té la paraula el diputat senyor Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Esquerra Republicana de Catalunya, per boca del senyor Ferrer i Gironès, ha presentat una Moció sobre la deslocalització d'indústries fora de Catalunya. La Moció que ens ocupa, que ens ha presentat, conté vuit punts que pretenen dissenyar el camí a seguir per tal de minimitzar o, fins i tot, eliminar, si fos possible, la deslocalització d'indústries fora de Catalunya.

Vam estudiar les propostes que fa la Moció i hauran de convenir amb nosaltres que, més aviat, la Moció és un conglomerat, una barreja de bones intencions, generalitats i denúncies. Díficilment, podia ser d'altra manera, perquè la incidència global de la deslocalització industrial a Catalunya és molt baixa, ara per ara, i això queda demostrat amb les últimes publicacions que al respecte s'han fet. Per tant, cap proposta alternativa a la política industrial del Govern de la Generalitat, perquè no podia ser d'altra manera.

Hi ha punts que demanen fer el que ja està fet, o el que s'està fent, o el que ja està dissenyat, i, per tant, no els podem tenir en consideració totalment. N'hi ha d'altres que es podrien dir de denúncia o reivindicació davant altres administracions, tant la Central com l'Europea, que, en part, sí que podríem donar-hi suport, si fossin acceptades les esmenes que ha presentat el nostre Grup en el sentit de millorar, adequar i viabilitzar el contingut de la proposta. De tota manera, semblaria poc seriós, incoherent, donar-hi suport, donar suport a aquestes darreres propostes sense palesar les altres accions en positiu que ha anat dissenyant el Govern de la Generalitat i que també recull el primer punt de la Moció del senyor Ferrer –com no podia ser d'altra manera–, si bé amb el benentès que s'han de continuar i es poden in-

tensificar tal com recull l'esmena que presenta el Grup de Convergència i Unió. Perquè cal tenir en compte –i, dimecres, el president ja en feia esment a la contesta a una de les preguntes– que el PIB industrial va créixer, l'any 98, un 4,7%, xifra que representa el manteniment d'un dinamisme al llarg dels darrers cinc anys, que ha incrementat la producció industrial en un 22%, en termes reals. L'increment de producció va generar, l'any 98, un augment de l'ocupació a la indústria del 3,7%, segons l'enquesta de població activa, i això fa que el nombre d'ocupats a la indústria hagi assolit el valor més alt de l'any 93 i no que s'hagi reduït tal com aquí anteriorment s'havia exposat. A més a més, el creixement de la indústria es va donar en un context de reducció de preus com reflecteix la rebaixa del 2,2% en l'índex de preus industrials, i això vol dir que la posició competitiva internacional de la nostra indústria s'ha mantingut estable i ha permès, en un context d'empitjorament de la conjuntura econòmica internacional, que les nostres exportacions augmentessin un 7,4% i arribessin als 4,4 bilions de pessetes.

Aquestes apreciacions vénen avalades, també, per l'informe de primavera sobre la situació i les perspectives de l'economia catalana i per l'anuari econòmic comarcal, de què també feia esment el senyor Ferrer, elaborats pel Servei d'Estudis de la Caixa de Catalunya, i una anàlisi del creixement de la indústria catalana, el 98, posa de manifest que ha estat de dos punts percentuals més elevat que la mitjana europea i 3,4 més que el conjunt dels països de l'OCDE. Per tant, doncs, la problemàtica de la deslocalització, la problemàtica del creixement de la indústria i la problemàtica del manteniment del nivell de negoci i del nivell d'ocupació, ara per ara, en els moments en què ara estem parlant, no es corresponen a les crítiques o a les opinions negatives que s'han anat expressant totalment.

Al punt dos, es demana un catàleg de totes les àrees del sòl industrial. El senyor Ferrer feia esment de quan ell era president de la Cambra de Comerç de Girona, l'any 74. És clar, han passat vint-i-cinc anys, i en vint-i-cinc anys s'ha creat, entre altres coses, el CIDEM, que, a través del seu servei de localització empresarial de l'àrea d'inversió estrangera, disposa d'una base de dades amb l'oferta de sòl industrial disponible, tant el privat com el públic, amb tot un reguitzell d'informació que està a l'abast de totes aquelles entitats o persones que vulguin tenir-hi accés i fer un estudi acurat per tal de decidir quina ha de ser la seva localització o quin és el seu millor emplaçament per posar-hi la seva indústria. Per tant, pel que fa a aquest punt, no hi votarem a favor, perquè aquesta és una cosa que, actualment –ja li ho dic–, s'està fent i, a més, s'està fent molt bé per part del CIDEM.

Al tercer punt, es proposa elaborar un pla d'organització dels serveis i la recerca per als subsectors industrials. Bé, un element clau per a la competitivitat de la indústria catalana és l'augment i la millora del seu nivell tecnològic: tenir a l'abast centres de recerca, laboratoris... En este sentit, és palès l'interès, l'esforç, que ha fet el Departament d'Indústria; l'esforç que ha fet la Generalitat per dotar el país de dos grans centres de serveis a les empreses, com és el Laboratori General

d'Assaigs i Investigacions i, també, l'Institut d'Investigació Aplicada a l'Automòbil, així com promoure una xarxa de centres tecnològics que arribin a tots els sectors i empreses, i hi ha exemples de laboratoris d'aquesta xarxa, com el Centre Tecnològic de l'Associació Catalana d'Empreses Productores de Motes i Matrius, Laboratori d'Assaig i Investigació Tèxtil del Condicionament, l'Institut Català del Suro, el Centre Català del Plàstic, i un llarg etcètera. I altres activitats que són dutes a terme per posar en contacte empreses i universitats, i, en aquest sentit, cal destacar l'impuls del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme pel que fa a la creació d'una xarxa de centres de suport a la innovació tecnològica a les empreses per mitjà d'un acord amb les nou universitats catalanes, que suposarà una inversió de 2.500 milions de pessetes en els propers tres anys. Per tant, també, doncs, com que és una cosa que està feta, que està endegada, per una banda, i està en marxa, tampoc no li podem donar suport.

Al punt quatre es demana dissenyar una política fiscal per a especial aplicació a les empreses industrials que faciliti la seva capitalització. Aquí, no m'hi estendré, perquè –és ben sabut– hi ha força informació a l'hemeroteca sobre les negociacions i l'impuls que s'ha anat donant per part del Grup de Convergència i Unió al Congrés de Diputats i, més concretament, a la negociació dels pressupostos de l'any 2000, de cara que hi hagi un tractament favorable a les empreses, a les indústries, a través de la recerca i el desenvolupament.

En el punt cinquè es proposa impulsar noves i específiques estratègies amb imaginació i creativitat a favor de les Pime. Aquí els voldria dir, senyor Ferrer, que, en aquest cas, o en aquest àmbit, cal destacar la creació de l'Agència Catalana de la Petita Empresa, de què vostè fa esment, al punt setè, que té com a missió ser el centre de referència per a la petita empresa catalana per a qualsevol necessitat de caire empresarial, posant al seu abast la informació i l'assessorament necessaris per a la millora de la seva competitivitat. El Govern de la Generalitat va aprovar, el dia 19 d'abril, la creació d'aquesta Agència Catalana de la Petita Empresa, i, fins i tot, ahir, abans-d'ahir, va estar creat el Consell Assessor de la Petita Empresa Catalana, que és el segon punt de l'acord de creació de la dita Agència, i a través del CIDEM, que és l'organisme on s'ha encabint l'Agència Catalana de la Petita Empresa, es pot saber –fins i tot, via Internet–, es pot treure la informació de quins són els seus objectius, la seva missió i els serveis que dona a l'empresa, que donarien una completa resposta al que es proposa al punt cinquè.

I, saltant al setè, que és el que fa referència en la Moció a l'Agència Catalana de la Petita Empresa, significar que hi ha l'acord de creació de l'Agència –ja hi figura que s'ha d'encabir dintre del CIDEM i, per tant, això no representa cap increment de funcionariat–, i hem presentat una esmena perquè quedi encara més clar en el sentit que s'hi afegeixi la frase «tal com consta al seu acord de creació». No es tracta, senyor Rañé, d'estudiar si en faran falta, o no; és una cosa que ja està prèviament dissenyada, prèviament estudiada, i sembla ser que els recursos humans de què actualment disposa el CIDEM seran suficients per donar un bon servei

a les funcions que han estat encomanades a l'Agència Catalana de la Petita Empresa.

El punt vuitè és, potser, el més característic; es pretén que el Govern denunciï altres comunitats autònomes, i no creiem que aquest sigui el millor camí per aconseguir el que realment es proposa en els subapartats *a* i *b* del punt vuitè; els mateixos objectius es poden aconseguir posant de manifest els actes de discriminació i de competència deslleial que es produeixen tot sovint i que afecten la indústria catalana i, com a màxim, jo crec que el que podem establir és el text que ha presentat el Grup de Convergència i Unió en la seva Moció, que és canviar la paraula «denunciar» per «posar de manifest davant els organismes pertinents».

Finalment, comunicar-li, senyor Ferrer, que votarem a favor del punt sisè...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Sabanza i March

...—acabo, senyor president—, que és una qüestió de sensibilitat i de deferència, fins i tot, personal de cara al senyor Ferrer, perquè sé que hi està molt interessat, tota vegada que aquesta —la hi votarem a favor— és una qüestió que, des de Convergència i Unió, s'ha tractat a bastament: la senyora Concepció Ferrer va presentar una proposta de resolució al Parlament Europeu, que va ser acceptada, i el Grup de Convergència i Unió, al darrer debat de l'Estado de la Nación, va presentar, també, una proposta de resolució que, transaccionada, va ser aprovada i que anava en aquest mateix sentit. I, com que el que no mata engreixa, no està de més que també donem suport des de les rengles de Convergència i Unió a una iniciativa que, per altra banda, en d'altres seus parlamentàries, com són Madrid i Brussel·les, el nostre Grup n'ha estat l'impulsor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden fixar la posició els grups que no han presentat esmenes. El Grup Mixt ha renunciat a intervenir; per tant, correspon intervenir, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, al diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, realment, la Moció que presenta el Grup d'Esquerra Republicana és una moció d'interès, senyor Ferrer, i és una moció d'interès des d'un doble vessant. Des del vessant de política industrial a Catalunya i des del vessant del repte que això representa per a una política d'Esquerra. Perquè vostè, quant als punts que aquí planteja, realment, hi ha continguts dels quals, si es miren a fons, poden deduir-se qüestions molt diverses. Intentaré explicar-me. El primer, senyor Ferrer, dir-li que jo, més que una política sobre localització, com vostès l'han titulat legítimament, diria que

vostè parla de política industrial a Catalunya, perquè, vostè, el que vol són mesures de política industrial. Certament, hi ha un tema significatiu, derivat de la mundialització, que és el desplaçament de les activitats industrials.

Vernon, ja als anys seixanta als Estats Units, explicava en un article molt interessant que podem classificar els països en tres nivells. El primer nivell serien els països que tenen un nivell tecnològic molt fort i una bona mà d'obra i unes bones infraestructures, i el tercer nivell serien els països de mà d'obra barata i d'escassa tecnologia, i ens explica molt bé Vernon com els fluxos industrials arreu del món van amb aquesta lògica: segons on es trobi una indústria que comença a ser nova però que, finalment, acaba madura, va instal·lant-se a països de primera, o de segona o de tercera categoria. Això no es pot evitar; és un procés que la mundialització ha accelerat.

El tema és, com ja s'ha dit abans: cada país, fer la política industrial adequada al lloc on, dintre de l'estructura mundial de producció, es pot situar. I la pregunta que tenim aquí és: Catalunya, en quin lloc d'aquesta estructura de producció mundial es troba? Som un país de primera fila, de segona, de tercer nivell? Bé, Catalunya està en un segon nivell, al principi del segon nivell, si vostès m'ho permeten, i hauríem de fer una política industrial adequada al lloc on podem competir per, si se'n van indústries, poder-ne atreure unes altres, és a dir, el flux, no l'aturarem mai; hi haurà indústries d'aquí que marxaran; el problema no és que marxin indústries del país, el problema és que no creem noves indústries que puguin ser competitives en aquest país. Aquí és on està la clau del problema.

Doncs, bé, el que caldria veure és si la política que es fa és l'adequada pel nivell que té aquest país. Països com el nostre tenen quatre variables que els teòrics defineixen com a fonamentals per fer una política industrial competitiva. Primera variable: recerca tecnològica; segona variable: formació d'empresaris i de treballadors, perquè, compte!, quan parlem de formació, no són només els treballadors..., els empresaris s'han de formar, més quan aquí són petites empreses. Tercer nivell: infraestructures de suport, i quart nivell: internacionalització. Aquestes són les quatre variables que, internacionalment, s'admeten des de la política industrial com a fonamentals per a un país com el nostre.

I, és clar, aquí veiem que hi ha determinades deficiències. El nivell d'R+D de Catalunya és baix; no arriba a ser l'1% en què està Espanya, i a la Unió Europea està al 2%. Catalunya no podrà ser competitiva si no arribem a tenir un nivell d'R+D que representi més del 1,5% del PIB —això és fonamental.

Segon tema: nivell de formació. La denominada formació professional i els estudis tècnics són deficients en el nostre país. S'ha fet un gran esforç: el pla que hi ha des del Govern Central i que aquí s'ha implicat per a la formació darrerament, els darrers anys, s'ha de reconèixer que és un pas endavant important respecte al que hi havia, però encara és insuficient. Però no podrà haver-hi mà d'obra qualificada mai, si no hi ha estabilitat en el treball, i el problema de l'estabilitat en el treball és

un problema definitori, també, per a la competitivitat de Catalunya, és a dir, no només, des del punt de vista de justícia social, cal estabilitat en el treball, sinó que l'estabilitat en el treball i, per tant, una qualificació són necessàries per ser competitiu, i aquí tenim un sistema de relacions laborals que no ho permet. La variació tremenda que fa la joventut de llocs de feina, i els no tan joves, amb contractes precaris, sense cap formació, això, a la llarga, es pagarà a nivell de competitivitat de la indústria catalana. Que és més barat? Sí, però a la llarga és pitjor. Que, als industrials –a alguns–, els va bé? Perfecte, però no estan competint com hauria de competir aquesta indústria, i les responsabilitats són dels qui han votat aquestes lleis, ara i en el passat; no nosaltres –ara i en el passat. Juguen al present, però s'equivoquen de cara al futur.

I el tercer nivell és el tema d'infraestructures, que saben vostè que tenim deficiències. La Generalitat ha fet –sí que ha fet–, ha fet l'Idiada. I què fan ara, vostès, amb l'Idiada? El privatitzen; ara que funciona bé, el volen privatitzar. Han fet d'altres aspectes i, el conseller Subirà, el que fa és privatitzar-ho tot; sembla que, abans de marxar, digui: «Liquidació: privatitzo, i el que vingui ja s'ho trobarà»; haurem de canviar-ho, els que vinguem haurem de canviar-ho –n'estic segur.

Bé, respecte a la Moció que vostè planteja i ja situant-nos en aquest tema, senyor Ferrer, li haig de dir que el nostre Grup votarà afirmativament tot el que vostè ens planteja en els vuit punts, però hi ha dos punts que, sentint-ho molt, no els podem votar. I ja demano votació separada del 6 i el 8.b. Per què? Doncs, li ho explicaré, senyor Ferrer. El tema de demanar algunes actuacions proteccionistes és un tema delicat; sí que és cert que hi ha un sector industrial a Catalunya que sembla que té problemes –ho deia abans el representant de Convergència; tenen vostès raó–; el tema de filats, teixits, etcètera, té problemes, avui dia, a Catalunya, tot i que algunes empreses se'n surten –és cert. I és cert que poden haver-hi, també, actituds de *dumping*, social o ecològic, per part de molts països –això és cert. Ara, mirin vostès: el tema, aquest, només es pot resoldre d'una manera, al nostre entendre, i és establir uns límits ecològics i socials, a nivell internacional –que han de ser límits, perquè, sinó, això es converteix en una política proteccionista respecte al tercer món–, a nivell internacional. I, si la proposta, potser, hagués estat redactada d'una altra manera, nosaltres, en aquest sentit, sí que hi hauríem pogut donar suport, però, tal com està, establir una política proteccionista sense, a la vegada, fer impuls, els organismes internacionals, per establir aquests límits, que siguin límits baixos, perquè, sinó, el tercer món no podrà ser mai industrial... Si no hi ha aquestes dues qüestions, és una política proteccionista amb la qual nosaltres, sobretot respecte a països de fora d'Europa, no podríem estar d'acord.

I, per últim, el punt 8.b. Que hi ha altres comunitats autònomes que no compleixen les normes ambientals? És possible; no sabem si totes les autoritats, com es diu –és possible–, però no ens sembla que sigui adequat, parlant de competitivitat en la indústria catalana, lligar això amb la competitivitat de les nostres indústries. Perquè, és clar, el problema de totes n'implica moltes

i implica una reacció, també, dels altres cap a nosaltres que ens semblava que no seria adequat.

Mirin, vostès: per acabar amb aquesta que, previsiblement, serà la meua darrera intervenció en aquesta legislatura, dir-los que el tema de la indústria a Catalunya i del futur econòmic d'aquest país, certament, és interessant; vostè planteja aquí coses que podrien donar molt a pensar, i l'esquerra, si algun dia tenim responsabilitats, haurem de pensar sobre això, d'una manera diferent de com ho fa la dreta, però hem de mirar el futur, i, en el futur, sense investigació, sense infraestructures i sense un treball més lligat a l'empresa –per tant, més estable i més format–, Catalunya no podrà competir. I hem de mirar més al futur, sobretot quan en les relacions laborals es va a buscar el treball barat, el treball barat i precari. Això no crea competitivitat, ni crea justícia social, però tampoc competitivitat; només els països que investiguen, que tenen unes relacions laborals sòlides i amb formació i que tenen un bon Estat del benestar són països que poden competir dintre de la línia nostra.

Senyores diputades, senyors diputats, en la previsible darrera intervenció meua, desitjar-los, doncs, bona sort i agrair-los, també, que ens hagin escoltat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, surto a posicionar-me en nom del Grup Parlamentari Popular.

La veritat sigui dita, cada vegada que té una intervenció el senyor Ferrer i Gironès..., doncs, a un li vénen ganes de votar-hi a favor, perquè el seu estil, la seva forma d'expressar-se, la seva manera, doncs, indiscutiblement, tenen una manera de fer..., i ell, evidentment, intenta convèncer del que ell creu, legítimament, i això, doncs, és d'agair, aquest estil.

Jo el felicito sincerament des de la tribuna per aquest estil que l'ha caracteritzat constantment en tota aquesta legislatura. Però és obvi i evident que, després de les formes, hi ha el fons –després de les formes, hi ha el fons. I una de les preocupacions d'aquesta Moció –i ho ha manifestat el mateix Francesc Ferrer– és el tema del desequilibri territorial. I nosaltres, amb el desequilibri territorial, el Grup Parlamentari Popular ha fet una tasca importantíssima, importantíssima en base a les nostres esmenes i als nostres acords en els pressupostos.

I és cert que nosaltres hem impulsat les polítiques productives; tan cert com que la tendència dels darrers pressupostos que s'havien presentat abans dels acords amb el Partit Popular han variat. I aquestes tendències, evidentment, estan a l'alça. Això, acompanyat d'una magnífica gestió del Govern Central amb el que és la macropolítica econòmica, doncs, ha donat els resultats que ha donat, i l'atur que hi ha és una realitat que tots podem contemplar i veure perfectament.

Em preocupa una cosa; evidentment, ens preocupa, al Grup Popular, el fet que, en tot el que és el conjunt de l'àrea metropolitana de Barcelona, es concentri tot el que és la indústria i que, en el que és les comarques, o determinades comarques, encara hi hagi mancances en aquest sentit. I, per això, doncs, les nostres diferents iniciatives per aconseguir que això millori.

Però també és cert que no només s'ha de calibrar la indústria, o una determinada indústria, sinó també les empreses de serveis, i tot un conjunt, evidentment, que representaria incrementar aquest 1% que s'esmentava abans aquí.

Miri, a nosaltres ens preocupa que, a Catalunya, un dels fets diferencials més importants, des del nostre punt de vista, eren les petites i mitjanes empreses, el pes específic que tenien les petites i mitjanes empreses. La petita empresa, la petita i mitjana empresa, essència fonamental del nostre país, de la burgesia catalana, el que tirava endavant el carro..., doncs, en aquests moments, podem veure que, per exemple, en una comunitat autònoma propera a nosaltres, contigua a nosaltres, que pel senyor Ferrer Gironès deu formar part dels Països Catalans, com és València, la Comunitat Valenciana, està ressorgint d'una manera important, i la petita i mitjana empresa, avui dia, està obtenint uns resultats magnífics en aquella comunitat. I envers a Catalunya no estem en aquesta, podríem dir, línia.

I ell ha parlat d'Ortega y Gasset —és la introducció que ha fet el senyor Ferrer i Gironès d'aquest magnífic escriptor, Ortega y Gasset—, i ha parlat, doncs, del guerrier i del comerciant. Bé, Ortega y Gasset —que, per cert, tenia una magnífica relació i intercanvis amb el Max Weber, i tenien contactes, i ens hem de situar en l'època aquella—, més que del guerrier i del comerciant, parlaven del noble i el comerciant. Perquè, evidentment, hi ha un tema essencial i fonamental per al desenvolupament industrial i per al del comerç: vostè ha de tenir en compte que l'estabilitat —i aquesta la provocava el noble— és sinònim de poder portar a terme el comerç i la indústria a les poblacions i a les ciutats.

I, d'aquí, una diferència de criteri entre nosaltres i vostè en aquest sentit, perquè, evidentment, el que sí que ha fet el Grup Parlamentari Popular durant tota aquesta legislatura és posar, per damunt dels seus interessos partidistes i polítics, allò que la societat catalana ha demanat: una estabilitat a Catalunya, en el Govern català, que ha sigut la millor manera de poder tirar endavant l'economia productiva en base a la qual també es pot tirar endavant l'economia social o, més ben dit, el servei social del nostre país, del nostre estimat país.

Dit tot això, referent al conjunt de punts que es presenten en aquesta Moció, manifestar-li que, el primer punt —nosaltres demanarem votació separada—, l'hi votarem a favor. El segon punt, no l'hi votarem a favor; el tercer, tampoc; el quart, tampoc; el cinquè, tampoc. El sisè, l'hi votarem a favor; aquí ja es va produir —no aquí, en el Congrés dels Diputats— una proposta en aquest sentit, en la qual aquesta proposta estava signada conjuntament pel Grup Parlamentari Popular, Coalició Canària i el Grup de Convergència i Unió, no de cara a un proteccionisme —com s'ha manifestat abans,

en aquest sentit—, sinó de cara a un afavoriment del que és —i amb això coincidim plenament— la indústria productiva del nostre país, d'Espanya.

I manifestar-li que, el setè punt, també l'hi votarem a favor, però, el vuitè, no l'hi podem votar a favor; no l'hi podem votar a favor perquè coincidim plenament amb les manifestacions de l'illustre diputat senyor Rañé, del Grup Socialista. Si no ens agrada que es posin amb nosaltres des d'altres cambres autonòmiques, no ens hi posem nosaltres. I, a més a més, ja hi ha qui té competències, que és l'Estat, per al control de totes aquestes qüestions que vostè manifestava, i, cada vegada més, la Unió Europea. Per tant, crec que li faríem un flac favor —i li ho dic amb tota sinceritat, com vostè em coneix a mi— que des d'aquí intentéssim nosaltres introduir en altres comunitats autònomes una sèrie de queixes o actuacions, o el que vostè vulgui dir, el que està manifestat en els dos apartats del punt vuitè, en aquest sentit.

I, per acabar —no m'acomiararé, perquè acomiadar-se, doncs..., després, mira, aquest ja ho deia, aquest ja ho deia, no?; no, no—, el que sí que els vull manifestar és una qüestió: nosaltres i el Departament d'Indústria, Comerç, Consum i Turisme..., s'han fet coses bé i se n'han fet que no han estat bé. Des del Grup Parlamentari Popular, hem donat suport a allò que creïem que era adient i que era bo per al país, i que ajudava a la iniciativa privada, i que això significava unes millores. Però amb el que no estem d'acord —i això sí que, en el proper període de sessions, nosaltres ja anunciem que ho presentarem— és que la conselleria d'Indústria també tingui la conselleria de Comerç, de Consum i de Turisme; entre altres raons, no perquè és una inquietud del Grup Parlamentari Popular, sinó que és una inquietud de la societat civil de Catalunya, que és per la qual nosaltres treballem i la que nosaltres representem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

Per tant, senyor president, si em permet, per part del nostre...

El president

Votació separada —ja n'he pres nota— dels punts números 1 i 7...

El Sr. Ros i Casas

Punts 1, 6 i 7, conjuntament, des del nostre...

El president

No, la del 6 ha estat demanada separada per altres grups...

El Sr. Ros i Casas

I, després, 2, 3, 4, 5...

El president

...i el 8.

8514

El Sr. Ros i Casas

...i la del 8, que també ha estat demanada separada per altres grups.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Ferrer, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Ferrer i Gironès

Senyor president, moltes gràcies. Nosaltres, després d'haver escoltat el portaveu de Convergència i Unió, el Grup estem d'acord d'acceptar les esmenes que ens ha fet en el punt número 1, el punt número 7 i el punt número 8.

També acceptaríem les esmenes del Grup Socialista que fan referència al punt número 4. Tanmateix, volem advertir el Grup Socialista i, especialment, el seu portaveu que, quan nosaltres demanem que la Comissió de la Unió Europea adopti mesures, ho fem perquè ens ho ha demanat el Sindicat de la UGT, que és la Unió General de Treballadors. (*Remor de veus.*) I, naturalment, nosaltres no ens hem pogut negar a tots els obrers i treballadors que han perdut la feina i que estan a la UGT, sinó que hem de defensar els seus interessos, com sempre hem fet. Per tant, no és anar en contra de ningú, sinó que és anar a favor dels obrers que estan afiliats a la Unió General de Treballadors.

Respecte als altres punts, estem molt contents de les opinions que puguin tenir sobre les formes o les maneres, però el que intentem és no molestar ningú i anar a favor de la nostra personalitat i dels nostres interessos.

Res més, senyor president.

El president

Si em vol precisar... El Grup Socialista tenia tres esmenes; una ha dit que l'acceptava...

El Sr. Ferrer i Gironès

No, només n'hi acceptem una...

El president

Com?

El Sr. Ferrer i Gironès

Només una...

El president

Una, solament; les altres dues, no.

El Sr. Ferrer i Gironès

Només una, perquè, les altres, acceptem les de Convergència. I, si ho vol, per facilitar-li-ho, senyor president, potser, el número 2, el podríem treure atès...

El president

Com diu? (*Remor de veus.*)

El Sr. Ferrer i Gironès

El podríem retirar...

El president

El punt número 2, el retiren?

El Sr. Ferrer i Gironès

El podem retirar perquè ens fiem de la paraula de Convergència i Unió, que diu (*forta remor de veus*) que aquest catàleg ja està fet, però demà mateix hi aniré, al CIDEM, a comprovar si això és veritat.

El president

Precisió: retira el punt número 2?

El Sr. Ferrer i Gironès

El retirem, senyor president.

El president

D'acord. Moltes gràcies. Poden fer el favor de guardar el silenci!

Acabat el debat, procedirem... El senyor Rañé em demana la paraula; per què me la demana?

El Sr. Rañé i Blasco

Per concretar la votació separada que voldria el nostre Grup. Sí, voldria contestar-li altres coses, però ja ho faré al senyor Ferrer i Gironès en privat.

El president

M'ha demanat votació separada del punt número 8.

El Sr. Rañé i Blasco

No. És que he dit, també, que veuria quina era l'acceptació d'esmenes que feia el Grup i, en aquest sentit, li demano que, junt amb el número 8, agrupi la 1, la 6 i la 7.

El president

Hauran de votar-se separadament, perquè n'hi ha d'altres grups que es creuen.

Retirada la número 2, acceptada l'esmena número 1 del Grup Socialista, i totes les esmenes del Grup de Convergència i Unió, procedirem a la votació, que en principi hauré de fer...

El Sr. Fabregat i Vidal

Senyor president, votarem punt per punt o farem agrupació? (*Remor de veus.*)

Punt 2

El president

Proposava agrupar el 3, 4 i 5, si no hi havia inconvenient. Els 3, 4 i 5, si no hi ha inconvenient, es poden agrupar, però haurem de votar els altres punt per punt.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin la votació.

Votarem, en primer lloc, el punt número 1. Iniciem la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

El punt 2 ha estat retirat. Votarem ara els punts 3, 4 i 5. Iniciem la votació.

Aquests punts 3, 4 i 5 han estat refusats per 33 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Votarem seguidament el punt número 6. Iniciem la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Votaríem seguidament el punt número 7. Iniciem la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

I, per últim, votaríem el punt número 8. *(Pausa.)* Separat el 8, l'apartat *a* i la lletra *b* Doncs, votarem, en primer lloc, la lletra *a* del punt número 8. Iniciem la votació: 8 *a*.

Aquest punt ha sigut aprovat per 59 vots a favor, 13 en contra i 19 abstencions.

I votarem, finalment, el punt 8 lletra *b*. Iniciem la votació.

El punt 8, lletra *b*, ha estat aprovat per 53 vots a favor, 12 en contra i 26 abstencions.

Queda, per tant, aprovada la Moció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya

Substanciaré seguidament el vint-i-novè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya. Presentada pel Grup Popular, té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Moció subsegüent a la interpellació que vàrem fer en el darrer Ple sobre els plans comarcals de muntanya, des del Grup Parlamentari Popular, és una segona moció que ja vàrem presentar, també, durant aquesta legislatura sobre el compliment dels mateixos plans comarcals de muntanya, dels segons plans comarcals de muntanya i, també, amb referència al balanç que s'ha efectuat sobre els primers plans ja executats.

Quant als plans comarcals de muntanya, s'ha dit en diferents ocasions –no solament aquí, al Ple del Parlament, sinó també en diferents comissions–, la importància que tenen per al desenvolupament d'una part del territori i d'aquelles comarques que emanen de la Llei de muntanya.

La Moció que nosaltres hem presentat presenta tres punts. En primer lloc, executar els pressupostos programats pels diferents plans de muntanya que actualment s'estan portant a terme i per a cadascun d'ells. És a dir, tots aquells apartats dels diferents departaments –Departament d'Agricultura, Departament de Política Territorial i altres departaments– inversors sobre les comarques de muntanya, on creiem nosaltres que, a diferència dels primers plans, a diferència del que ha estat el primer any dels segons plans comarcals de muntanya, ha de fer un esforç, el Govern de la Generalitat, perquè el que està programat, el que està escrit, el que està pactat amb els municipis i amb els consells comarcals i l'expectativa que moltes vegades porta davant dels municipis dels mateixos consells comarcals, la Generalitat faci l'esforç, en cada un dels seus departaments, per aconseguir aquests segons plans comarcals –els uns acaben l'any 1999: d'altres acaben l'any 2000–, que s'executin, com deia, per cadascun dels departaments cadascun dels programes que s'estan portant a terme i que estan previstos.

El segon punt de la Moció insta el Consell Executiu a executar les actuacions que resten dels primers plans comarcals de muntanya. Els que componem la Comissió de Política Territorial veiem que, comissió darrere comissió, s'estan traient per diferents grups –grups de l'oposició, evidentment– els incompliments de diferents programes, els incompliments de diferents inversions puntuals sobre el territori que, des dels anys 90, 91, 92, 93, 94 i 95 estan pendents i que estan esperant –com deia abans, hi feia referència– als consells comarcals i als diferents municipis. I no és just quan, de vegades, algunes actuacions inversores es faran després, encara que no estiguin previstes en els mateixos plans comarcals, en d'altres indrets del territori, en d'altres comarques de muntanya. És per això que insistim, un cop més –com ja vàrem fer en una altra moció–, que s'executin aquelles actuacions a les infraestructures que resten pendents dels primers plans comarcals de muntanya, que cada vegada són menys, però que encara en queden alguns de força importants.

I el tercer punt de la nostra Moció parla que el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu, a la vegada, a presentar davant de la Comissió de Política Territorial i Obres Públiques, en el termini màxim d'un any, els tercers plans de muntanya –que creiem que és una eina bona, sempre que es compleixin els mateixos plans, sempre que s'actui sobre el territori– amb les directius establertes en un altre pla, un pla que analitza tota la problemàtica en diferents vessants, que és el Pla estratègic del Pirineu.

Ens han presentat esmenes –ja em posicionaria, senyor president– diferents grups; en primer lloc, el Grup Socialista. Entenem que les esmenes de modificació del Grup Socialista són esmenes d'addició i no de modificació, tant la primera com la segona de les esmenes,

8516

perquè, a més, fan referència a una nova redacció, i entenem que aquesta nova redacció són esmenes d'addició, com deia.

En la primera de les esmenes nosaltres els oferiríem una transacció al Grup Socialista, a la part final, quan ens parlen que els plans comarcals de muntanya, les despeses previstes en cadascun dels plans s'han de consignar dins l'anualitat corresponent. Tots som conscients que hi ha obres en els plans comarcals, i hi ha inversions en els plans comarcals que moltes vegades no s'ajusten al que està fixat en els mateixos plans, perquè són inversions que encara no tenen un projecte, que encara no tenen un estudi detallat de quina ha de ser la inversió exacta. Per això, nosaltres els proposàvem, com a transacció, que, després de «plans comarcals de muntanya», poguéssim suprimir el que és de «l'anualitat corresponent» i els proposàvem «per al període del Pla vigent». És a dir, amb l'esperit que vostès ens proposen aquesta addició, que en cada un dels pressupostos hi hagi consignació per als plans comarcals de muntanya, però que no sigui any a any, sinó que parlem de la totalitat del període que sempre són en la línia de les nostres interpellacions, les nostres mocions i les nostres explicacions que hem donat en els diferents posicionaments sobre els plans comarcals de muntanya.

La segona de les esmenes que ens presenta el Grup Socialista –també creiem nosaltres d'addició i no de modificació–, nosaltres els demanaríem que la retiresin, i els demanaríem que la retiressin –sinó, no els podríem donar suport; no la podríem acceptar–, perquè, en part, això s'està fent. És a dir, hi ha un balanç –i començo pel final de la seva esmena– dels plans comarcals de muntanya lliurat al Parlament, i lliurat a la Comissió de Política Territorial, on es parla de les diferents despeses: la programada, la despesa executada, i un llarg etcètera. Sí que és veritat, també, el que fa referència, en una part de l'esmena, que vostès diuen «per a la realització d'aquest balanç s'ha de tenir també en compte la despesa feta per les altres administracions», i fa referència a l'article 4.5 de la Llei 2/1983, on parla, no del balanç, sinó que parla de les actuacions que hem de contemplar en el Pla.

És a dir, el Pla no solament ha de contemplar, o hauria de contemplar les actuacions del Govern de la Generalitat, sinó que també hauria de contemplar actuacions per part dels municipis; actuacions, també, en el cas que fos així, per part dels consells comarcals, i actuacions, també, per part del Govern de l'Estat. Però, en cap moment la Llei parla que el balanç s'ha de fer; que el Govern de la Generalitat, concretament, ha de fer el balanç del que fan les altres administracions, sinó que ha de fer solament el balanç del que són realment les actuacions del Govern de la Generalitat.

I, finalment, també en aquesta esmena de què nosaltres li demanàvem la retirada, ens parla que: «En el termini de sis mesos, lliuri al Parlament un balanç del grau de compliment de cada un dels programes.» Bé, aquesta és una proposta de resolució aprovada aquí, al Parlament, i presentada pel Grup Parlamentari Popular, no en el termini de sis mesos, sinó en el termini d'un any, amb la qual cosa nosaltres, essent coherents amb la proposta de resolució que vàrem presentar i que es va

aprovar, a més, per unanimitat, en aquest Parlament, nosaltres els demanem que retirin aquesta esmena que vostès ens presenten.

En tot cas, sí que li he de dir que el Govern de la Generalitat hauria de ser més diligent, d'alguna manera, en el que és el balanç, i en el moment de presentar i a l'hora de presentar el balanç d'aquests plans comarcals.

Quant a les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, creiem que, les dues esmenes, el que fan, d'alguna manera, és millorar la nostra Moció, el text de la nostra Moció. En la primera de les esmenes, totalment d'acord. I, en la segona de les esmenes, també, oferir-los –em suposo que serà el diputat, l'il·lustre diputat senyor Boya qui es posicionarà al respecte– una transacció en la segona de les esmenes, quan fa referència als plans de muntanya i diu després: «Excepte els de l'Alta Ribagorça, la Vall d'Aran i el Pallars Jussà», que nosaltres voldríem que, donat que són plans que acaben un any més tard que la resta, hi digués que «ho farà en el màxim de dos anys», i continuaria: «amb les directrius establertes en el Pla estratègic del Pirineu.»

Creiem que amb les esmenes del Grup Socialista, amb les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i amb el text de la nostra Moció, si ens accepten les transaccionals que els hem ofert, podem donar un pas endavant, com es va donar un pas endavant, també, dins d'aquest Ple del Parlament, en aquesta mateixa sessió, tirant endavant la presa en consideració d'un comissionat per a l'Alt Pirineu, per al reconeixement de les comarques de muntanya, per la idiosincràsia de les comarques de muntanya i, també, per al compliment de les inversions necessàries per a una part del territori i per fixar la població i l'equilibri –com abans es feia referència en una altra Moció– en el territori de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Fabregat. Espero que ens farà arribar el text d'aquestes transaccions que vostè ofereix. Moltes gràcies, doncs.

Llavors, correspon ara presentar les esmenes a la Moció pels dos diversos grups que ho han fet. Dues, el Grup Socialista, i, dues, el Grup de Convergència i Unió. Per fer les del Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Piella.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, doncs, ratificar el que ha dit el senyor Fabregat: no són esmenes de modificació, sinó d'addició. En definitiva, són complementàries; es veu clarament si es llegeixen les unes i les altres. Això va ser un lapsus no imputable als serveis de la cambra, però sí que crec que val la pena esmenar-ho *in voce*.

Bé, després d'això, el que s'ha de fer, crec, és felicitar el senyor Fabregat per presentar aquesta Moció –primer, la interpellació i, després, la Moció–, perquè crec que la política de muntanya no va com hauria d'anar; és a dir, crec que se n'hauria d'haver tret molt més profit, i, si hi ha alguna cosa que potser no n'hem d'estar massa contents, és que en aquest moment, que s'han fet dos plans de muntanya, de l'any 90 al 95 i del 95 al 99, fins i tot en aquest moment hi ha coses del primer Pla que no estan solucionades.

Després, en definitiva, jo crec que, també, si alguna cosa poguéssim dir de com s'estan portant els plans comarcals de muntanya o la política de muntanya, potser ho podríem qualificar que hi ha un cert desmanec, un cert desmanec per una cosa, per un seguit de temes que els vull explicitar. Un d'ells és la informació que rep el Parlament de com està tirant endavant això, i estic parlant dels serveis d'informació del Parlament, no d'una comissió determinada. Aquest diputat, durant bastant temps, no setmanes, sinó mesos, ha intentat trobar informació sobre un balanç que era elemental dels primers plans comarcals de muntanya, i va ser a través d'amics i coneguts que va saber que això existia, i aquesta informació està al Parlament des de fa tres o quatre dies, des de fa molts pocs dies.

I després, també, aquest desmanec es manifesta una mica bastant amb el tema de les modificacions. És curiós que uns plans que han de passar pels consells comarcals de muntanya, que han de passar per un sistema bastant complex d'elaboració, al moment de modificar-los, passen coses com la següent; és a dir, davant d'una pregunta que va fer aquest diputat sobre un camí que no s'havia fet del primer Pla comarcal de muntanya, la contesta és francament curiosa; diu «No s'ha engegat l'execució de l'obra, ja que la Direcció General de Carreteres considera prioritari, atesa la limitació de recursos, actuar en temes de conservació i seguretat vial.» A veure, a nivell de procediment, això és curiós, és a dir, una cosa que s'ha aprovat mitjançant el Consell Executiu, mitjançant el Decret, hi ha un director general que diu: «No m'interessa, ho faig al revés.» Això crec que no és bo, no crec que sigui el sistema adient.

A partir d'aquí, el Grup Socialista ha presentat dues esmenes. Quant a la primera, ja li puc dir al senyor Fabregat que acceptem la seva transacció, que és lògic: en definitiva, estem dient el mateix, i ell ho ha concretat molt bé. I la segona esmena, he de dir que no podem acceptar retirar-la per un conjunt de raons. Miri, la nostra esmena, la segona esmena intenta solucionar aquesta manca d'informació que tenen els serveis de la cambra, que, tenint aquí tota la informació, aquesta informació hauria d'estar al servei de tots els diputats per aconseguir quelcom que és important: el control i l'impuls que tenim assignats del Govern. I per això en aquesta esmena, per una banda, es demana que, amb el Decret 116/1992, aquesta informació es lliuri als serveis del Parlament; concretament, crec que l'arxiu és el millor lloc perquè qualsevol diputat pugui tenir accés a aquesta informació, que, en aquest cas, en el cas d'aquest diputat, no ha tingut capacitat de poder-ho aconseguir, excepte a través, després, d'amics i cone-

guts. Veig que també la Sindicatura de Comptes tampoc té accés a aquesta informació; fins i tot el mateix Departament de Política Territorial i Obres Públiques, quan contesta a la Sindicatura de Comptes sobre un informe que van fer, el Departament no li diu res i, evidentment, en aquell moment –per si he de fer cas a les dades– el Departament tenia molt clar, perquè ja està fet, un balanç dels primers plans comarcals de muntanya.

És a dir, en definitiva, el que vol, en certa manera, és que aquest Decret, el 116/1992, sigui molt més explícit, concretament que es demani que això arribi als serveis, és a dir, tenir-hi accés tots els diputats. I, per l'altra, una cosa que és important i crec que n'hem de ser conscients tots plegats i, en definitiva, ja ho preveu l'article 45 de la Llei 2/1983. És a dir, Catalunya i les zones de muntanya de Catalunya no són una illa dins d'Europa, dins les zones de muntanya de Catalunya hi actua, evidentment, el Govern de la Generalitat, hi actua el Govern, concretament, de l'Estat, i també hi actua la Unió Europea. Després, crec que seria lògic, com a mínim, a nivell eventual, i, si no és a nivell de fer això, és què pensa fer, evidentment, el Govern de Catalunya; això ja surt en els plans comarcals de muntanya, però hi ha coses tan importants com l'Eix Pirinenc, com el Ferrocarril de Barcelona-Puigcerdà i altres coses, altres inversions que són competències del Govern de l'Estat, que crec que, també, d'alguna manera o altra, haurien d'estar reflectides en aquests plans comarcals de muntanya o, si més no, en el balanç. D'això ve, concretament, aquesta esmena.

Però anem més enllà: hi ha un conjunt d'actuacions de la Unió Europea, com poden ser plans Interreg, Feder, etcètera, que sí que tenen una incidència important, també, dintre de la política, dintre de les infraestructures de la zona, és a dir, de les comarques de muntanya de Catalunya. És per això que, en definitiva, veiem..., si no fos per això, potser sí que hauria set lògic aquest requisit o aquesta demanda que ha fet el Grup Popular de retirar-ho, però crec que queda molt clar per què ho mantenim. És a dir, per una banda, perquè crec que tots els diputats han de tenir accés a la informació, tots els diputats, no uns quants diputats, i després, en definitiva, crec que l'actuació sobre el Pirineu ultrapassa l'actuació que pot fer el Govern de la Generalitat. Hi ha actuacions del Govern espanyol que hi han de constar, i hi ha actuacions, fins i tot, de la Unió Europea que haurien, també, de constar-hi.

Res més, i esperem que, a partir d'aquestes esmenes i després d'aquesta tasca d'impuls, que ha set molt enèrgica, sobre els plans comarcals de muntanya, sobre la política de muntanya, el proper Govern de Catalunya, que esperem que sigui d'un signe diferent, redreci una situació que crec que ja s'ha posat, concretament, molt clar en diferents intervencions, que la política de muntanya en aquest país necessita una actuació molt més enèrgica per tal que no es vagi concretant una Catalunya a dues velocitats.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Piella. Les dues esmenes de Convergència i Unió, les presentarà el diputat senyor Boya. Té la paraula.

El Sr. Boya i González

Gràcies, senyor president. Les esmenes que presenta Convergència i Unió són l'addició, al punt 2, «a executar les actuacions de la infraestructura que resten pendents dels primers plans comarcals de muntanya». Aquesta seria la primera esmena. I la segona esmena, de modificació del punt 3: «a elaborar i presentar, prèvia petició dels consells comarcals, davant de la Comissió de Política Territorial, en un màxim d'un any, els tercers plans comarcals de muntanya, excepte el de l'Alta Ribagorça, la Vall d'Aran i els Pallars Jussà, amb les directrius establertes en el Pla estratègic del Pirineu, però aquests —l'Alta Ribagorça, la Vall d'Aran i el Pallars Jussà— en el termini de dos anys».

Faria, també, el posicionament del nostre Grup referent a la resta de la Moció. Bé, s'ha parlat d'incompliments, incompliments que aquest Grup no hi estaria massa d'acord. Tot depèn de com es miri: hi hauria incompliment si es mira punt per punt el que contemplaven els plans comarcals de muntanya, però no en l'import del diner que s'ha invertit, perquè el nivell de l'any 98 és el 107%. Aquests incompliments vénen donats perquè el període que contemplen els plans comarcals de muntanya, de cinc anys, a vegades van a cavall d'unes eleccions, i la gent que entra als ajuntaments, la gent que entra als consells comarcals marquen d'altres prioritats que la Generalitat contempla i que fa que no es compleixi tot allò que es parlava en el text escrit del Pla comarcal, però sí que es fan les coses que les comarques demanen. Penso que la línia del Govern de la Generalitat de seguir la voluntat del territori ni en aquest cas aniria pel damunt del que diria el paper escrit.

El Grup Socialista diu que hi ha un cert desmanec. Aquest desmanec és la conseqüència del que us vinc a dir: que s'està invertint el diner; on no s'està invertint és exactament en aquesta qüestió. I la fórmula penso que és bona: les tres comarques de muntanya van, les comarques que la gent del territori diu..., l'altre dia, defensant el tema del Comissionat, també ho deia; diu: «Les comarques, els que volen que les comarques vagin són els pirinencs, els que fem que les comarques vagin. No ha de ser la Generalitat qui ens faci a nosaltres el que hem de fer nosaltres; ho sabem millor nosaltres que no pas el Govern de la Generalitat.»

Els plans comarcals de muntanya vigents contenen tot un seguit d'actuacions detallades i periodificades que, en un conjunt, suposen una inversió total de 90.000 milions de pessetes. Aquestes actuacions s'estan portant a terme d'acord amb la programació inicial, si bé, com deia, amb algunes modificacions temporals, generades, majoritàriament, l'any 96, que eren més patents per les mesures de control del dèficit públic imposades per la convergència europea. En qualsevol cas, actualment, s'aprecia una tendència a la recuperació d'aquestes inversions proposades i ho confirmen les xifres cor-

responents al seguiment anual dels plans comarcals del 97, i, sobretot, del 98. Del 98, parlava del 107%; és gairebé 1.200 milions de pessetes per sobre de la despesa prevista. Per tant, es pot esperar que a la finalització del termini de vigència s'hagin pogut executar els pressupostos programats.

La renovació dels primers plans comarcals de muntanya va significar, també, l'actualització dels compromisos assumits en aquests i, en conseqüència, actuacions previstes i que no s'havien realitzat han estat incloses, sempre d'acord amb el consell comarcal corresponent, i s'executaran en el marc dels plans ara vigents. N'és un exemple representatiu el condicionament del camí de Gósol a Tuixén, actualment en obres. La renovació dels plans comarcals de muntanya s'inicia sempre a petició del consell comarcal l'any anterior a la seva finalització, per tal de permetre la realització de l'enquesta pública prèvia, la redacció de la diagnosi socioeconòmica i el compliment d'uns dilatats processos de tramitació que permeten un alt grau de participació. Actualment s'està procedint a la renovació de quatre plans comarcals de muntanya —la Garrotxa, el Ripollès, el Berguedà i el Solsonès—, que es corresponen amb els consells comarcals que han elaborat l'enquesta pública prèvia i han fet la preceptiva petició; en el cas dels plans comarcals de muntanya de la Cerdanya, l'Alt Urgell, el Pallars Sobirà, la vigència dels quals també finalitza l'any 1999, s'estan iniciant els treballs previs a la redacció, tot i que els respectius consells comarcals encara no han tramès la petició inicial.

No cal dir que en aquestes renovacions es tenen molt en compte les directrius contingudes al Pla estratègic de les comarques de muntanya, elaborat a instància del Parlament per la mateixa unitat orgànica responsable de la redacció dels plans comarcals. Atès que tots aquests aspectes vénen regulats per la Llei 2 de 1983, d'alta muntanya, i fins ara s'hi ha donat compliment, votàrem a favor dels punts que hem acordat amb el Grup Socialista i els que hem acordat, també, amb el Grup Popular, conjuntament. Penso que, amb la figura del Comissionat, aquestes qüestions potser funcionaran d'una altra manera; no dic millor, però d'una altra manera, perquè, els terminis de cinc anys, considerem, el nostre Grup, que és un termini excessivament llarg per a la programació sobre programes en un territori.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Boya. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes per fixar llur posició. El Grup Mixt renuncia. El Grup d'Esquerra Republicana: intervindrà el senyor Jordi Ausàs. Té la paraula.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. El Ple d'aquesta cambra ha demanat una vegada més els compliments dels plans comarcals de muntanya, compliments o bé incompliments. Cada vegada que el nostre Grup i altres grups han qüestionat el compliment d'aquestes importants eines planificadores, eines reequilibradores del territori,

des del Govern, des del Govern de la Generalitat se'ns ha dit, sense cap mena de rubor –avui es tornava a dir– que hi ha hagut un altíssim grau de compliment pressupostari i, fins i tot, que la inversió finalment produïda a cada comarca de muntanya ha estat força més elevada que la inicialment prevista.

Home! Per descomptat que la inversió del conjunt del Govern de Catalunya a les comarques de muntanya ha estat el que ha estat, ja sigui important, en alguns casos. Evidentment, els plans comarcals de muntanya són eines, són instruments de desenvolupament socioeconòmic i de planificació, i són instruments que han incidit de manera positiva en la major projecció de determinada comarca de muntanya, però en cap cas –en cap cas, senyores diputades i senyors diputats– aquesta inversió, aquesta actuació prevista dins dels plans comarcals de muntanya pot ser l'únic instrument de desenvolupament, i en cap cas, senyores diputades i senyors diputats, senyor Josep Lluís Boya, pot ser l'única acció del Govern de la Generalitat en aquestes determinades comarques de muntanya.

Per tant, és normal que, més enllà del que expliqui, del que planifiqui, del que prevegi el Pla comarcal de muntanya, la inversió del Govern de la Generalitat en el seu conjunt ha de ser més gran del compromís que adopta el Pla comarcal de muntanya. El Pla comarcal de muntanya és el principal mitjà de planificació d'aquestes comarques, tal com estableix l'article quart de la Llei d'alta muntanya, i es defineixen aquests plans com un instrument bàsic per al desenvolupament, per a l'aplicació de la política de muntanya, política de muntanya que ja explicàvem a bastament, també, en aquest mateix Ple amb motiu de la substanciació del Comissionat per l'Alt Pirineu. És, però, aquesta eina, aquest instrument, una planificació bàsica, una planificació de mínims, i no és, en cap cas, l'única acció del Govern de la Generalitat en aquests territoris.

Dit això, cal dir, també, amb claredat, que els plans comarcals de muntanya s'incompleixen, i cal dir-ho així de clar, i aquesta és la raó que ha portat a substanciar força interpellacions, com aquesta que avui presenta el Grup Parlamentari Popular. I s'incompleixen malgrat que els aprova solemnement, any darrere any, amb motiu dels pressupostos, el Consell Executiu de la Generalitat. El Govern de Catalunya els aprova any rere any i els incompleix també any rere any, i s'incompleixen de manera unilateral sense tenir en compte, fins i tot, l'opinió de molts ajuntaments, que hem de recordar que també, en moltes actuacions, són copartípics de moltes actuacions, de moltes accions previstes i incloses dins dels plans comarcals de muntanya.

La Moció que ens presenta avui el Grup Parlamentari Popular és, des del nostre punt de vista, una moció correcta, interessant, però també una proposta en bona part reiterativa, en bona part redundant i, en conseqüència, vistos tants incompliments, ens sona una mica com una declaració de bones intencions, no tant pel que diu, que és correcte, sinó pel cas omís que es fa sovint a resolucions d'aquesta mateixa cambra, però, naturalment –ho interpreto pels gestos del diputat Josep Maria Fabregat–, això ja no és, diguem-ne, competència del Grup proposant, sinó que és competència i responsabilitat –o irrespon-

sabilitat, en aquest cas– de l'Executiu, que ha de complir el manament de la cambra legislativa catalana.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, igual com altres grups parlamentaris, ha anat successivament, al llarg d'aquesta legislatura, fent la prova del nou en comissió i en Ple per tal de complir aquests manaments dels plans comarcals de muntanya. Sovint, el Grup Parlamentari Popular s'ha desentès, s'ha desvinculat de les propostes d'Esquerra amb una abstenció adduint, moltes vegades, el fet que els pressupostos no preveïen l'actuació que preveia que estava inclosa dins del Pla comarcal de muntanya. Avui, hi ha una bona ocasió en aquesta Moció per tal que els pressupostos incloguin per anualitats, any rere any, el que diu el Pla comarcal de muntanya. I és en aquest sentit que nosaltres veiem encertada l'esmena que presentava el Grup Socialista en el primer punt i que, per tant, nosaltres, en el cas que s'hagués mantingut, li hauríem donat suport, però, havent-se arribat a aquesta transaccional com s'ha arribat entre el Grup Socialista i el Grup Parlamentari Popular, el nostre vot també serà favorable.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Pel que fa al punt segon de la Moció presentada pel Grup Parlamentari Popular, entenem, també, que el text que es presenta és un text força ambigu, que deixa esclertes i que, en part, també, no passa d'una declaració de bones intencions, raó per la qual nosaltres estem més a prop de l'esmena que presenta el Grup Parlamentari Socialista, una esmena que és molt més compromesa, una esmena que vol passar comptes, vol que el Govern passi comptes del nivell, del grau de compliment dels seus plans comarcals de muntanya, i és per això que si, efectivament, el Grup Socialista manté aquesta esmena, nosaltres també hi donaríem suport. Aquesta és l'explicació del sentit del vot del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana respecte a la Moció que presenta el Grup Parlamentari Popular.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds no tenim cap objecció al contingut de la Moció del Grup Popular, perquè jo crec que la majoria dels diputats, sobretot els que han intervingut –i crec que em puc incloure jo també, dels que haurem parlat d'aquest tema–, tenen la suficient sensibilitat i preocupació sobre la Catalunya rural i, sobretot, sobre la Catalunya molt perifèrica. Ahir en van fer un petit avanç amb l'aprovació per unanimitat una mica atípica –que pot ser forçada– de la creació del Comissionat per a l'Alt Pirineu. I, avui, el que estem plantejant a partir de la interpellació del Grup Popular és que cal fer més coses i cal fer-les millor per garantir un desenvolupament equilibrat d'aquella part del territori de Catalunya, aquest 20% del territori de Catalunya, amb una escassíssima població.

8520

El nostre Grup, en tot cas, escoltant i llegint després, a poc a poc, la intervenció del Govern, vam estar temptats d'incorporar algunes esmenes, i vam estar-hi temptats perquè ens preocupa altament la concepció que el Govern té de com funcionen les coses. De la intervenció del conseller de Política Territorial, hi havia un cofoisme, una autosatisfacció, un «tot va bé i quasi no pot anar millor», el desenvolupament de les comarques de l'Alt Pirineu que venia a dir al senyor Fabregat: «Escolti, és que vostè també es dedica a fer una mica l'oposició sistemàtica, aquella incapacitat que fan de terminats grups, i que només ve aquí a intentar aixafar-nos la guítarra.»

I, aquest cofoisme, jo crec que ratlla la hipocresia quan el Govern –ho repeteixo: el Govern, no el diputat de Convergència i Unió que avui els ha parlat aquí– ens ha parlat i ha defensat les seves esmenes, que ha fet algunes matisacions importants dient que alguna cosa hauria de canviar, però, és clar, el que hem de llegir és l'opinió del Govern, no d'un diputat, i el Govern deia: «Home! No sé per què vostès ens diuen que les coses no van bé, perquè fins i tot s'ha incrementat la població.» Diu: «És que, també, si mirem els índexs de la renda bruta familiar disponible, hi ha comarques que estan per damunt de 100, per damunt de la mitjana de Catalunya.» I li venia a dir: «Si allà creixen, fins i tot, el 7%, alguna comarca, com el Pallars Sobirà, i hi ha poblacions o hi ha comarques que estan per damunt del 100%, allà estan millor que Déu i estan millor que la resta del territori.»

I, bé, aquesta utilització malèvola del Govern significa una concepció d'ignorància, de mala voluntat, d'insensibilitat respecte a la realitat de l'Alt Pirineu, perquè està molt bé que se'ns digui que el Pallars Sobirà ha pujat un 7% de la població; seria important si hagués pujat el 7% del Barcelonès o el 7% del Vallès Occidental, però el 7% de 5.000 habitants, senyores i senyors diputats, són 350 habitants, i el 7%, aquests 350, 400 habitants, vol dir que potser amb dues urbanitzacions de casetes adossades dedicades a jubilats de mitja renda ja han cobert aquest creixement, i, evidentment, aquests jubilats de mitja renda, quan estudies la renda familiar disponible, apugen el nivell de renda d'aquell territori.

I el conseller ens parlava també de: «Oh! És que podríem estudiar si volen, fins i tot, el PIB.» Jo els vull recordar una cosa: la comarca que té el PIB per habitant més elevat de Catalunya és la Ribera de l'Ebre, que té el 170 i escaig per cent; per tant, té un 70% més que la mitjana de Catalunya. I, això, què vol dir? Que a la Ribera d'Ebre viuen de meravella? Allí, la població cada dia és més vella, cada dia hi ha menys gent, i què passa? Que hi ha indicadors més significatius per calcular com es viu en un territori que el PIB, que la renda bruta o que el creixement de la població. Per què no? Jo volia introduir com a índex de calcular l'evolució d'un territori l'índex d'envelliment, i, si introduís l'índex d'envelliment, aquestes comarques són de les més envellides de Catalunya; o l'índex de renovació, que és el percentatge de la població de menys de quinze anys respecte al conjunt de la població de Catalunya, de la població de la comarca, i aquests

són dels més baixos índexs que hi han en aquell territori de les comarques de l'Alt Pirineu, o l'índex d'escolarització, que, lògicament, està en consonància amb el de renovació, o l'índex de formació, és a dir, quin és el nivell cultural del territori. Tot això..., o el percentatge de la població activa d'aquest territori; segurament, amb això ja no serien tan capdavanteres, ja no diríem que estem entre les vuit o les deu comarques millors de Catalunya.

Però vaig pensar que, a les alçades que estem, creure que per una esmena o per dues esmenes, que segurament haurien estat acceptades pel Grup Popular, canviarem la manera de fer i la manera d'entendre del Govern de la Generalitat, a aquestes alçades, jo vaig creure que era un treball bastant inútil. Jo crec que la nova sensibilitat cap al territori, una nova concepció del que és el reequilibri territorial, del que és el desenvolupament sostenible a les comarques de l'Alt Pirineu o a les comarques rurals de Catalunya, no es pot resoldre amb esmenes o una proposició de llei el mes de juliol del 99, en vigílies d'unes eleccions.

Per tant, vaig pensar: per què trencar-nos el cap en arribar a una solució, a una moció, fins i tot, si volen, consensuada, quan aquesta gent continuaran igual? Val la pena que aprovem això, si volen, però crec que per tirar endavant aquestes propostes, aquesta inquietud de la majoria de grups de la cambra –menys del Grup de Convergència i Unió, que encara es dona per satisfet de com evoluciona–, valdria la pena esperar una mica i intentar, realment, que en aquest Parlament hi hagi una nova majoria amb una nova sensibilitat i amb un nou criteri de desenvolupament del país. Per això li dono, sense massa convicció, sense massa entusiasme, el nostre suport a les propostes del Partit Popular, però crec que, el desenvolupament d'aquesta proposta, l'ha de portar aquesta nova majoria.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Tenint en compte que el senyor Fabregat ja s'ha pronunciat sobre les esmenes, procedeix iniciar les votacions d'aquesta Moció. Abans, però, prèviament, donarem lectura a les dues transaccionals, una a l'esmena del Grup Socialista i una altra a l'esmena del Grup de Convergència i Unió. El secretari primer de la mesa donarà lectura a les transaccionals. (*Remor de veus.*)

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text que finalment desitja que sigui posat a votació el senyor Fabregat pel que fa referència al punt 3, amb el benentès que el Grup de Convergència i Unió no s'hi oposa, diria així: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a elaborar...»

El president

Guardin silenci, si us plau!

Punt 3

El secretari primer

«...i presentar, prèvia petició dels consells comarcals, davant la Comissió de Política Territorial, en un termini màxim d'un any, els tercers plans de muntanya, excepte els de l'Alta Ribagorça, la Vall d'Aran i el Pallars Jussà, que ho farà en el màxim de dos anys, amb les directrius establertes en el Pla estratègic del Pirineu.»

D'altra banda, el senyor Fabregat desitja l'addició d'un nou punt, el número 4, amb el benentès que el Grup Socialista, autor de l'esmena inicial, no s'oposa a la seva tramitació, que digui així: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a consignar preceptivament en els pressupostos de la Generalitat les despeses dels diferents plans comarcals de muntanya per al període del Pla vigent.»

El president

Hi ha alguna petició de votació separada o es pot votar el conjunt de la Moció conjuntament? (*Pausa.*) Tota la Moció amb les esmenes assumides. D'acord.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre polítiques d'atenció a la primera infància

Passem a substanciar el trentè punt de l'ordre del dia, el darrer d'aquest Ple: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre polítiques d'atenció a la primera infància, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, arran de la interpellació que el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds va fer sobre les polítiques d'atenció a la primera infància i que, concretament, va fer la senyora Carme Tolosana, ens porta avui a portar aquesta Moció que es basa en dos grans blocs o en dos grans temes, que la senyora Tolosana ja va intentar explicar, i que ho va explicar en l'anterior Ple.

Per un cantó, fer una proposta dirigida a l'atenció a la primera infància en un caire més general que abracci tots els infants amb problemes o sense problemes, i amb les diferents necessitats que tenen tots els infants. Per això, en un dels punts de la Moció demanàvem i demanem fer un informe... (*Remor de veus.*) Senyor president, és impossible continuar...

El president

Suspengui la seva intervenció fins que es faci el silenci que és exigible en l'hemicicle. I paro el rellotge. Pot continuar.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Dèiem que un dels elements clau de la nostra interpellació, -i, evidentment, d'aquesta Moció, també- era que les nostres propostes anaven dirigides a l'atenció a la primera infància des d'un punt de vista general, no a un sector determinat, sinó a totes les necessitats, a totes les problemàtiques dels infants.

Per això, amb el punt 4 i des d'un punt de vista transversal, demanàvem que es fes un informe valoratiu de les actuacions realitzades pel Departament d'Ensenyament en col·laboració amb els altres departaments implicats en els programes de prevenció, actuacions per a la infància i les famílies en risc, a Catalunya, adreçats, evidentment, tots aquests, a la primera infància. Ens semblava que aquest era un element importantíssim per tal de no diferenciar entre aquells infants que podríem dir que tenen una situació de normalitat i els altres que tenen un risc social important; les polítiques han d'anar adreçades..., evidentment, de caire molt més generalista.

El segon tema en què es basava la interpellació era que calia concretar la proposta que havia fet el Govern de la Generalitat sobre la creació de trenta mil places de l'etapa de zero a tres anys. Nosaltres creiem que hi ha d'haver una concreció molt més clara per fer front a la demanda social de places d'aquesta tipologia.

I, almenys en la interpellació -i hem anat seguint la interpellació d'aquell dia i també en el *Diari de Sessions*-, el conseller no va respondre la pregunta que li feia la senyora Carme Tolosana de com es crearan aquestes places, de com se superarà la manca de places actuals.

Ens temem, per les informacions que tenim fins aquest moment, i també per la intervenció del mateix conseller, que serà un simple recompte quantitatiu del que hi ha, sense tenir en compte la imprescindible qualitat que ha de tenir aquest servei. Per nosaltres, primer s'ha d'estudiar per després planificar i actuar segons les necessitats detectades, sobretot amb la qualitat suficient.

I, aquesta estructura que ens sembla òbvia i coherent, la proposem nosaltres amb el punt número 1, quan diem: «completar, en el termini màxim de sis mesos, l'estudi elaborat a partir del full d'actualitzacions de dades», full que, des del nostre punt de vista, és una simple recopilació de dades ordenades; ens fa la sensació que aquest document és exclusivament per cobrir l'expedient, anar posant pedaçs, seguint pautes més de caire partidistes i electoralistes, que no pas pedagògiques. I aquesta és una demostració de la situació en què està aquest full d'actuació de dades -ho repeteixo-, que és exclusivament quantitatiu. Nosaltres parlàvem d'estudiar per planificar i actuar segons les necessitats; això no s'ha portat a terme amb aquest full.

Per això, plantejàvem que aquest estudi hauria de ser molt més rigorós, molt més seriós, molt més qualitatiu, que no pas simplement quantitatiu. Per això, demanàvem una detecció de les necessitats socials i educatives referides al període de zero a tres dels infants en situació normalitzada i en situació de risc; alhora, una de-

finició de les diferents modalitats d'atenció que es proposen, la tipologia de centres i els perfils professionals dels educadors necessaris; una relació dels espais disponibles susceptibles de ser utilitzats com a espais educatius pels centres i serveis de zero a tres anys, no tots els espais serveixen per igual; una proposta de finançament d'aquest servei, i un pla d'actuació prioritzat i temporalitzat amb la finalitat d'ampliar l'oferta pública a mig termini, a nivell de suficiència respecte a les necessitats detectades. Des del nostre punt de vista, aquesta sí, doncs, que era una planificació clara del que es necessitava en el nostre país.

Una vegada fet aquest estudi seriós i rigorós que nosaltres plantejem, caldria elaborar un model d'avaluació d'aquests serveis amb els criteris de qualitat –nosaltres creiem que són prou importants– proposats per la Xarxa d'Atenció a la Infància de la Comissió Europea. La senyora Carme Tolosana els els va explicar; jo voldria tornar a insistir en aquest sentit perquè són molt importants. Amb la Xarxa d'Atenció a la Infància de la Comissió Europea es deia, es demanava la necessitat d'elaborar polítiques globals –ho parlàvem nosaltres–, la responsabilitat de les autoritats nacionals, regionals i locals i, fins i tot, també de la societat organitzada; però, sobretot, deia, cal oferir serveis assequibles per als pares perquè els estats membres –diuen– han de prendre mesures per garantir que el finançament públic contribueixi, en gran mesura, al desenvolupament de serveis assequibles de qualitat i coherents, que ofereixen possibilitat d'elecció als pares; situació que, per desgràcia, en el nostre país no es dona, i que, des de la Comunitat Europea, evidentment, es plantejava com un element claríssim que s'hauria de tenir en compte.

El següent pas, des del nostre punt de vista, seria crear la coordinació pedagògica necessària en tot el cicle de l'educació infantil –i aquí superàvem el període de zero a tres anys, per creure que aquest cicle d'educació infantil de zero a sis hauria de tenir una coordinació molt més clara– i, sobretot, crear centres d'educació infantil aquí, a Catalunya –sí que, en altres comunitats, han estat creats; a la Comunitat de Madrid hi ha algun centre d'educació infantil que abraça aquests zero a sis anys–, però no perquè sí; mira, ara farem un centre d'educació infantil de zero a sis i en farem un altre... No. A més a més, aquests centres vinculats a escoles de mestres i facultats d'educació, com a centres experimentals, com a centres de pràctiques per tal d'impulsar la investigació i renovació pedagògica en aquest període educatiu... I no oblidem que aquest és un període educatiu dels més importants per la formació dels ciutadans; llavors, per això, cal fer-hi actuacions clares, concretes, decidides, en aquest període. Aquestes eren propostes que nosaltres, també, plantejàvem i que es veuen en aquest punt 3.

I, per últim, en el punt 5, lliurar tots aquests documents que nosaltres plantejàvem amb la Moció al Parlament a les administracions locals i a les entitats socials implicades, per tal de recollir els seus suggeriments –que, evidentment, poden ser molt positius per la seva pràctica diària, pel seu coneixement de la realitat que hi ha en els diferents municipis o, evidentment, en les dife-

rents institucions que hi treballen i que hi fan propostes, des d'aquest punt de vista.

En definitiva –i amb això acabo l'exposició d'aquesta Moció que esperem que tingui el suport de les diputades i els diputats d'aquesta cambra–, aquesta Moció pretén potenciar les polítiques d'atenció a la primera infància, incrementant l'oferta de places de zero a tres anys, millorant la qualitat i la coordinació pedagògica dels serveis d'atenció dirigits a tots els infants de Catalunya. Des del nostre punt de vista, una proposta clara, realista i progressista, dirigida, bàsicament, a satisfer els drets d'educació dels infants.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Havent renunciat a intervenir el Grup Mixt, correspon intervenir, en primer lloc, al Grup d'Esquerra Republicana. Per fixar la posició del Grup, té la paraula el diputat senyor Joan Ridaó. *(Pausa.)*

Ah! He vist que pujava... Perdoni. El diputat senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Aquesta ha estat una confusió lògica perquè, precisament, aquesta Moció tracta de donar vies de solució a la problemàtica de l'atenció a la primera infància des de dos vessants: del vessant del món més estrictament de l'ensenyament i del vessant del món més estrictament dels serveis socials. Perquè, justament, aquí estem parlant d'un fet en què els dos vessants no es poden deixar de banda, un de l'altre, ni es poden intentar d'analitzar per separat. Perquè la situació dels infants de zero a tres anys o de zero a sis anys, tant en situació normalitzada com en situació de risc, és un aspecte que, en aquest Parlament, preocupa tots els grups parlamentaris

Si més no, tots els grups parlamentaris van traient el tema en els diversos debats, per un cantó, en l'aspecte més estrictament educatiu, amb l'exigència de la majoria de grups parlamentaris d'aquesta cambra d'una major oferta de places, d'una extensió de la xarxa de l'oferta i, també, en definitiva, d'una reformulació del que és l'educació infantil a casa nostra, no només pel que fa a la quantitat de les places ofertes, sinó també –perquè la conseqüència d'un augment de places ho ha de comportar– com es fa l'educació infantil, des de quina perspectiva es fa l'educació infantil i com s'inserix l'educació infantil en l'atenció a la primera infància. A la vegada, dintre d'aquest camp, la preocupació, també, de la cambra pels infants en situació de risc, que també ha portat debats específics.

És per aquest motiu, per la coincidència amb la preocupació del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds amb dos aspectes i, també, per la coincidència amb les línies d'estudi i de planificació proposades, que el nostre Grup donarà suport a tots i cadascun dels punts d'aquesta Moció.

Evidentment, el nostre Grup, com altres grups també, a vegades, ha plantejat propostes més agosarades en el

sentit que ja no només volen estudiar i planificar, sinó que demanen actuacions concretes. Però trobem bo que, en el moment que ens trobem, a més a més, del curs parlamentari i en el moment que ens trobem, a més a més, del curs polític, doncs, aquestes reflexions també se situïn en la necessitat de planificar des de la base de propostes, estudis, deteccions que ens permetin encarar el nou curs polític ja amb tota la documentació necessària per fer polítiques de govern que situïn l'educació de zero a tres al nivell que es mereix la tradició pedagògica de casa nostra i la realitat social.

Justament, sortim d'una campanya electoral municipal on la gran majoria de candidatures plantejaven l'educació infantil com un dels grans reptes municipals, com un dels grans reptes municipals, perquè el fet que el Govern de Catalunya hagi situat l'educació infantil en els darrers llocs de la seva prioritat –si més no en la pràctica d'aquestes dècades– ha fet que els ajuntaments hagin hagut d'actuar en allò que el Govern de la Generalitat no actuava i que, encara a hores d'ara, hagin d'actuar en allò que el Govern de la Generalitat no actua, i que, encara, en les propostes de futur municipals siguin els ajuntaments qui hagin de fer les propostes d'actuar en allò que el Govern de la Generalitat encara no ens ha dit com actuarà.

Sé que, en el debat de política educativa, en un cop d'efecte mediàtic important i intel·ligent per part del conseller, se'ns va oferir damunt la taula una proposta numèrica important i inconcreta, pel que feia a la seva realització –cosa que ja vam denunciar en el seu moment. Però aquesta proposta, important numèricament i inconcreta en la planificació, continua estant en aquesta inconcreció que desconexim, però a la vegada continua havent-hi les necessitats socials, tant pel que fa als infants en situació normalitzada com en situació de risc –que existeixen. I, per tant, més enllà del que puguin fer els ajuntaments, del que continuaran fent els ajuntaments, és ben segur que fa falta que la política de govern de la Generalitat encari la problemàtica de l'educació infantil amb una gosadia que fins ara no ha tingut i que, a més a més –a més a més–, ho faci amb el màxim consens possible amb el món municipal i les entitats socials, com demana la Moció.

És per aquests motius, senyor president, que el nostre Grup votarà favorablement –com ja he anunciat– tots i cadascun dels punts de la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, el diputat senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, l'actitud del PP davant aquesta Moció ve absolutament marcada pel moment temporal, és a dir, pel moment legislatiu, és a dir, per l'acabament d'una legislatura. I això fa que no hi donem suport. I explicaré per què. El treball ordinari que hem fet, almenys en el tema de l'ensenyament –i, a més, el Grup d'Iniciativa ho ha comprovat contínuament–, és que, sempre que

podem, amb proposicions no de llei, i sempre que podem, especialment amb mocions, el que fem és presentar esmenes per poder acostar posicions i per poder votar. I, aquest cop, com s'ha pogut observar, no hi ha cap esmena, la qual cosa fa indicar que la possibilitat que votem a favor és altament baixa, i no és que fos baixa, sinó que era zero, és a dir, no hi donarem suport.

Per què? Doncs, jo penso que per una qüestió molt senzilla, que és perquè, per molt que votéssim ara una possibilitat d'actuació o una possibilitat de model, aquest model no es podria veure complert, perquè no hi ha capacitat de tirar-lo endavant, i preferim clarificar postures en un programa electoral que presentarem, tots els grups, d'aquí a pocs mesos, on cadascú proposarà el seu model que, en educació infantil, entenc que no és pas el mateix, ni molt menys, i aquest model, la gent el votarà, i, segons la dinàmica que en surti, el Grup podrà portar-ho endavant tot, parcial o no. I, per tant, preferim això. És a dir, no veiem cap avantatge avui a tirar endavant un cert acostament de model o un cert tancament de model en el tema de l'educació infantil, si no s'ha fet fins ara, quan –hi insisteixo– l'aprovació d'avui tampoc condicionaria de fet res, no? Aquesta, penso que és la primera idea, que ens fa –hi insisteixo– que no puguem entrar ni tan sols a modificar, ni tan sols a jugar que el model fos una mica el nostre model, no?

Aquí, el senyor Boada ha parlat que la Comunitat de Madrid ja tenia centres d'educació infantil i jo n'hi afegiré algun altre: per exemple, la Comunitat de València, també, eh? I, d'alguna manera, el model del PP es podria anar veient cap on anirà, si es veu exactament què està fent la Comunitat de Madrid i també, especialment, si es veu el que fa, no tan sols la Comunitat de València, sinó també la ciutat de València com a tal. Aquesta és una primera qüestió.

Una segona qüestió, més àmplia, que crec que també és important de dir, sobretot quan sembla que és de les últimes vegades que intervindrem, almenys en qüestions educatives, aquest període de legislatura, no? Evidentment, el model educatiu, en general o el sistema educatiu que s'ha de practicar en educació infantil ve marcat per la LOGSE, com la resta de qüestions, i jo els recordo, una vegada més, aprofitant que estic aquí dalt i que això s'acaba, que la LOGSE té la responsabilitat d'origen –la LOGSE aplicada a Catalunya, és a dir, l'aplicació que avui es fa de la LOGSE a Catalunya, que, com a responsables d'origen, en té dos, que són Convergència i Unió i el Partit Socialista, com a responsables d'origen–, perquè és la seva llei i les grans dialèctiques i dinàmiques d'enfocament d'aquesta llei són seves.

Com a responsables de gestió, només en tenen uns, que són Convergència i Unió; per tant, aquí tots ens podem desmarcar. Però, com a responsables de la no-modificació de l'aplicació d'aquesta Llei a Catalunya, en té molts més, de responsables: Convergència i Unió, el Partit Socialista, Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana –bastant, també, però, en fi, podria haver-hi alguna excepció–, com a responsables de la no-modificació, eh? I, per tant, tot el que passi a l'ensenyament a Catalunya, ara com ara, és un problema seu; no ha de resoldre el que és un problema de tots, sinó exactament

tament el que passa. I l'únic partit que no té cap responsabilitat és el PP. En canvi, la responsabilitat de les poques modificacions que s'han proposat per a l'aplicació de la LOGSE a Catalunya, de les poques modificacions que s'han proposat, la té, únicament, el PP, en contra de tots vostès i, gràcies a una qüestió numèrica parlamentària, que és absolutament necessària –els disset diputats per a algunes votacions–, ha pogut arrancar –hi insisteixo– algunes possibles, bastant minses, modificacions de l'aplicació de la LOGSE a Catalunya; molt minses, eh?, tan minses com les que hem pogut arrancar, perquè, si algú més ens hagués recolzat en coses que ara comencen a agradar-los, doncs, possiblement, s'hauria pogut modificar més; per tant, això és bàsic entendre-ho.

Si, aquesta LOGSE, la votem en el que és només educació infantil, això canvia una mica, és a dir, aquí no es pot dir que la responsabilitat sigui tan àmplia. És a dir, jo entenc que l'aplicació de l'educació infantil que s'ha fet a Catalunya és clarament de Convergència i Unió i que els grups de l'oposició, com són els grups d'Iniciativa, fonamentalment –penso que fonamentalment–, però també el PSC i Esquerra, han proposat modificacions que no han tirat endavant i, per tant, aquí no es pot recriminar res. Les han proposat, ha estat un tema absolutament recurrent i no ha tirat endavant perquè no hi ha hagut numèrica parlamentària per tirar-ho endavant, i amb això separo molt –hi insisteixo– el que és la LOGSE a secundària i el que és la LOGSE a educació infantil i, per tant, aquest error, no el cometré. Però, en canvi, també aprofitaré per dir que, les poques coses que s'han fet, les ha aconseguit el PP, i, encara que el discurs de la senyora Carme Tolosana diu que això de les 5.000 pessetes, a partir de setembre, no deixa de ser una bestiesa, cosa en què estic d'acord, és clar, és una bestiesa molt menys bestiesa que zero pessetes, eh?, i, de fet, al debat de pressupostos últim, el Grup Popular va forçar que es donés aquesta bestiesa de les 5.000 pessetes i el Grup Popular no només demanava 5.000 pessetes a partir de setembre, demanava 5.000 pessetes a partir de molt abans i, a més a més, demanava el compromís del Govern de crear 6.000 places, aquest any. Això no ho vam poder aconseguir, però, en canvi, sí que en el debat de política educativa es va aconseguir al final una transacció que parlava de no crear, sinó de promoure 30.000 places, i això es va transaccionar perquè el PP va forçar que es transaccionés.

Per tant, el PP, avui no vota –hi insisteixo–, perquè entenem que és una qüestió de models, perquè no hi ha temps d'aplicació, però, en canvi, sí que té com a positiu que és l'únic Grup que ha aconseguit forçar la majoria; una: les 5.000 pessetes –poques, però 5.000 són més que zero– quasi a tot arreu, i dues: el fet que s'hagin de fer 30.000 places en sis anys. Nosaltres ho volíem en menys, en volíem més, però, en fi, aquests són actius concrets d'educació infantil, i també insisteixo que no recrimino l'oposició opositora superopositoridable, o com se'n vulgui dir, perquè ells se separen de nosaltres, que no hagin fet més perquè no han pogut, però dic les coses com són. Quant a l'aplicació de la LOGSE, no han deixat de fer res, ni els uns ni els altres, i amb això, simplement, hem pogut esgarrapar el que hem pogut esgarrapar. Esperant que a la següent legis-

latura les numèriques parlamentàries permetin més i que tots ens plantegem les eleccions proposant models i que els ciutadans puguin estudiar-los, votar i tirar endavant, doncs, aquesta és la nostra esperança i els desitgem una bona campanya electoral.

Gràcies, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialista, la diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, evidentment, jo volia parlar i intervenir per mostrar, com a Grup Socialista, el nostre acord i defensa de la Moció que presenta el Grup d'iniciativa per Catalunya, després d'una interpellació que, realment, va ser molt benèvola amb el Departament, després del treball que havia elaborat aquest Departament durant aquests quatre anys. Però, després de la intervenció que ha fet el senyor Francàs, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, ja no sé per quina de les parts he d'intervenir, perquè el senyor Francàs ens ha vingut a fer un míting electoral previ a una campanya que jo crec que no pertoca fer al Parlament de Catalunya; per tant, únicament voldria dir al senyor Francàs que, les campanyes electorals, les facin en el moment que s'iniciï i les faci en els llocs en què el seu partit organitzi els actes, però no al Parlament de Catalunya.

I no es cregui, senyor Francàs, que vostè és, únicament i exclusivament, qui ha fet una política educativa durant aquests quatre anys, des del Govern i des de l'oposició, i cadascú, des del seu Grup i partit polític, ha fet i ha conduït la política educativa, i no ens pot donar culpes als altres d'allò que, possiblement, el seu Grup polític no ha sabut fer avançar, no només numèricament, sinó per la força de la negociació.

Però, retornant al que ens portava, que és aquesta Moció que ens presenta Iniciativa per Catalunya, nosaltres hi donarem suport, malgrat creure que és una moció molt generosa i molt comprensiva d'una política inexistent per part del Departament d'Ensenyament respecte a l'educació infantil de 0 a 3 anys, i voldria explicar-me. La primera part, al punt número 1, diu: «completar en el termini màxim de sis mesos», i jo diria que ja ha de ser l'últim termini, perquè aquest estudi que se'ns ha presentat darrerament i que es titula *Full d'actualització de dades de l'educació infantil curs 98-99: 868 centres* –es titula així– és un estudi que van demanar poder fer en comissió mixta les entitats municipalistes i pel qual el Departament d'Ensenyament va treure una ordre el dia 1 de març de l'any 95, i, quatre anys després, es treu un *Full d'actualització de dades curs 98-99: 868 centres*, en el qual estudi, que sembla fet a corre-cuita i en un mes –i gairebé estaria segura que s'ha fet en un mes–, no es pot entendre com es realitzen els números, perquè el Departament diu: «Hi ha 868 centres» –ho diu fins i tot el títol de l'estudi– i, per tant, sols comptabilitza els que tenen número de registre, mentre que, a l'hora de donar subvencions, subvenciona 945 centres; per tant, si subvenciona 945 centres,

aquests centres deuen existir; el que no duen haver fet és haver acabat el seu procés de regulació, però no en té 868; n'hi ha 945.

Més contradiccions d'aquest estudi. L'estudi diu: «34.000 alumnes de 0 a 3 anys estan escolaritzats a Catalunya el curs 97-98». Si consultem la *web* de la Generalitat, n'hi ha 40.680, però és que en el *Diari de Sessions* de l'última interpellació el conseller va dir 97.964 en centres públics, dels quals, després, va diferenciar 96.614 de la Generalitat i 1.350 de municipals. Aquí hi ha tot un embolic de dades que fa que, realment, en aquest moment, no puguem saber en quin lloc està l'educació infantil de 0 a 3 anys; per tant, es necessita una detecció ràpida de les necessitats socials i educatives d'aquest període de 0 a 3, perquè, només amb una ullada ràpida en aquest mateix estudi, jo hi trobo a faltar escoles bressol municipals: dues en concret, a Sabadell, més de les que hi ha; una a Sant Feliu, una a Sant Sadurní i una a Constantí –em deia ara la Montse Duch–; per tant, ni estan catalogades les escoles bressol que coneixem fent una ullada a aquest estudi. Per tant, és un estudi, realment, que s'ha fet a corre-cuita i que no respon en absolut al que és la realitat en aquest moment.

També demanem que es tingui en compte la tipologia de centres, perquè és diferent una tipologia de centres en zona rural que en zona urbana; no es tenen les mateixes necessitats per part del nen ni de la família en una escola bressol que estigui situada en un poble o a la ciutat de Barcelona, o en ciutats grans. I això es pot veure, després, pels serveis que pot donar. Potser en un poble petit no és necessari un menjador, i és molt més educatiu que el nen vagi a casa a poder fer i compartir l'hora de dinar. I, en canvi, en una Barcelona, en una ciutat gran, és gairebé imprescindible que hi hagi un menjador –un menjador tampoc pot ser un tema obligat en l'educació infantil.

També ens agradaria poder conèixer de quina manera es pensen utilitzar els espais de 0 a 3 anys. Nosaltres, en les nostres propostes de resolució en el debat de política educativa, fèiem una proposta que, el mes de setembre, ja s'obriessin deu escoles bressol en els CEIP, perquè hi ha suficient espai per a poder-ho fer, i, en canvi, no s'està donant cap estudi per donar pas a fer una creació de places en el sector públic en llocs on, realment, és possible, i el Partit Socialista tenia estudiat que se'n podien fer deu a la ciutat de Barcelona, i en les resolucions van posar deu a tot Catalunya. I, evidentment, parlar del tema de finançament d'aquests serveis, perquè el conseller ens va deixar molt clar, durant el debat –i molt més en la interpellació– que ofertava tenir 30.000 places més, ho va dir molt clar: «promoure, no pas crear –promoure». Bé, promoure vol dir, també, ajudar amb unes polítiques de finançament.

A mi em diran en quina línia va aquest Departament quant al finançament que s'ha fet amb ajudes, l'any 98, si, tenint una escola bressol municipal o una escola bressol de titularitat privada, en el privat –dues escoles iguals– cobra 144.403 pessetes més que el públic municipal. Per tant, deu promoure que hi hagi escola bressol privada, no pública, i si, a més, opta pel que està fent a gairebé totes les educacions infantils privades,

que és no tenir lactants, resulta que la diferència se'n va a 237.302 pessetes. Aquí, promoure deu ser cap a uns, i sort que, ahir, el conseller d'Ensenyament ens deia que no feia pas una política d'intencionalitat d'afavorir la privada; amb el 0-3, els números canten.

També voldríem un pla d'actualització prioritzat perquè, evidentment, se'ns parla a nivells superiors d'ensenyament que hi ha una baixa de la natalitat i aquesta baixa de la natalitat ara està afectant l'ensenyament secundari i l'ensenyament universitari, però hem de veure ja que aquesta punta de baixa de natalitat ha acabat, i que, segons alguns estudis, l'any 2005, de 0 a 3 anys, hi haurà el doble d'infants que els que hi havia l'any 96, i, l'any 96, ja sabem que feien falta moltes places d'escola bressol.

Com i de quina manera –i en quin pla– prioritzarem que es pugui resoldre aquesta falta de places d'escoles bressol, no només de l'any 96, sinó les de doblar la població, l'any 2005? Bé, si Convergència i Unió, que tenen en aquest moment la responsabilitat de govern no ho sap fer, esperem que hi pugui haver aquest estudi preparat per poder donar una altra prioritització en els temes d'educació.

Evidentment, nosaltres també donem suport als punts 2, 3, 4 i 5 d'aquesta Moció, perquè ens sembla important començar experiències que, després, es puguin avaluar i poder, per tant, estendre, a partir d'aquesta avaluació, aquestes experiències de 0 a 6 anys, d'atenció a la infància, molt més enllà que en els centres experimentals de què ens parlen en el punt número 3.

En tot cas, acabaré dient el que se sent en aquests moments en el món educatiu: el 0-3 també hi és, i tots hi tenim responsabilitats...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Baig i Torras

...però els uns molt més que els altres, i el Departament d'Ensenyament, com a Administració educativa, és el més responsable de no haver fet una política de 0 a 3, que també hi és.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. El senyor Francàs em demana la paraula, i la té per endavant perquè ja sé per què: per al·lusions. Mig minut.

El Sr. Francàs i Porti

Sí, senyor, i contradiccions. Molt ràpidament: senyora Assumpta Baig, jo he estat molt curós a no fer servir la paraula «culpa» –en cap moment–; he fet servir sempre la paraula responsabilitat, i ho he fet expressament, perquè entenc que el que per mi és una responsabilitat negativa o una cosa mal feta per vostès està ben feta, i, com que suposo la bona intenció, ningú és culpable; tothom té models i tothom els aplica, però, la paraula «culpa», no l'he feta servir.

Segona qüestió: no veig massa diferència formal entre el que he fet jo i el que ha fet vostè; no hi veig massa diferència, però, en fi, potser me la pot explicar. Li agraeixo molt els consells, però no li acceptaré mai cap ordre d'on he de fer una cosa o d'on no l'he de fer, i també li diré que jo no sóc massa *mitinguer*; és més: no en sóc gens, perquè m'agraden més els arguments que les «soflames».

I, en quarta qüestió, em sembla que encara és més clar: no he dit que no hagin fet política; al revés: he magnificat la seva política; el que passa és que l'he definida: la seva política ha impedit les modificacions de la LOGSE o de l'aplicació de la LOGSE a Catalunya, i ho ha fet molt bé, ho han aconseguit completament; no s'ha pogut modificar absolutament res. Si això és culpa d'algú, jo no en parlo; és responsabilitat. El que també li dic és que, si s'enfada o no li agrada, o perdó: s'enfada o es rebota, perquè dic jo això o perquè redefineixo, potser és que no li agrada el que ha fet o el que ha aconseguit, però això ja no és el meu problema.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula la diputada senyora Flora Sanabra, en nom del Grup de Convergència i Unió.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Moltes gràcies, senyor president. Amb brevetat, tal com em demanava algun il·lustre company d'aquesta cambra fa uns moments i també sense ànim de fer ni un míting electoral, ni una nova formulació d'una interpellació, com potser s'ha fet precedentment, el que sí que jo voldria és, en aquesta darrera intervenció de grups, en el darrer punt de l'ordre del dia, d'aquesta, suposadament, darrera sessió ordinària d'impuls i control al Govern d'aquest darrer període de sessions d'aquesta legislatura, és defensar l'opció que el nostre Grup –de vot– ha triat davant la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa i raonar-li el perquè de l'elecció.

La il·lustre senyora Carme Tolosana, en la presentació de la interpellació que ha donat pas a aquesta Moció que avui tan brillantment ha substituït el diputat senyor Boada, ja ens deia exactament –*Diari de Sessions* del 20 de maig– que era conscient que, davant la presentació de la interpellació, tant en l'equip humà del Departament d'Ensenyament de la Generalitat –ella interpellava el conseller Hernández, que avui demana que se li excusi la seva presència aquí, com ens té habituats a fer amb les interpellacions que fan referència al seu Departament, perquè es troba en una reunió de consellers a Galícia, però saludem la presència d'alts directius del Departament– com entre els diputats i diputades de la Comissió de Política Cultural, vinculats a temes educatius, havia sorgit molts cops i amb profunditat la pregunta del perquè de la interpellació i del perquè de la seva formulació ara.

Això és el que ja ens deia en la presentació la senyora Tolosana. I, per part nostra, aquesta qüestió continua sent la clau, el nus del posicionament del nostre Grup davant la Moció que tenim, perquè els senyors i les senyores diputats i diputades coneixen a bastament que

en aquest mateix període de sessions, a finals del mes de febrer, aquesta cambra va viure un debat monogràfic, general, sobre el tema de política educativa, en el qual es va, jo diria, radiografiar la situació de l'escola catalana, hi va haver debat, discussió, propostes i, finalment, un seguit de propostes de resolució aprovades que donaven un nou impuls, un suport, un recolzament a tot allò que s'està fent en el tema de l'educació.

Jo, abans d'acabar la meua intervenció, els voldria recordar que una de les propostes –em sembla, si no vaig errada, que se'n van aprovar quinze, i, de les quinze, vull recordar-ne la novena– feia una atenció especial a la primera infància, que és el tema de la Moció que avui debatem i de la interpellació prèvia. De tota manera, abans s'ha parlat molt del tema de la LOGSE; se n'ha parlat dient si era una llei que podia no ser escaient o a bastament qüestionada. Realment, aquesta llei va ser proposada pel Govern Socialista, no impulsada per Convergència i Unió; sí que el que va fer Convergència i Unió va ser recolzar-la després, quan va ser conscient que hi podia influir en uns aspectes de flexibilització i en uns aspectes d'especificitats sobre el territori que permetien bastir un sistema educatiu propi per al nostre país. De tota manera, potser, en aquest moment, el Govern de l'Estat és un altre...

El president

Si us plau, guardin silenci! Ho repeteixo: guardin silenci!

La Sra. Sanabra i Villarroya

...–el grup parlamentari que el dirigeix– i, potser, els desitjos d'impulsar una modificació de la LOGSE, caldria que es traslladessin allà, perquè ara hi ha un altre Govern, i podria, d'alguna manera, fer aquests canvis, si és que li semblen oportuns. Nosaltres, aquestes modificacions de la LOGSE, les vam llegir en el programa electoral i després, durant el temps que portem de legislatura, no les hem vistes lluides en cap iniciativa.

De tota manera, en aquests moments, la LOGSE és una llei aprovada, és una llei vigent i és una llei que cal complir, cosa que el nostre Govern està fent a bastament. I voldria recordar-los –suposo que la majoria o la totalitat de diputats i diputades ho saben– que aquesta Llei marca que l'obligatorietat de l'ensenyament és a partir dels 6 anys; tot allò que s'hi pugui fer prèviament: del 0 al 6, del 0 al 3, dels 3 al 6, és una sensibilitat envers aquesta tan important etapa educativa del Govern, de la comunitat educativa, dels grups parlamentaris, de tothom, compartida, però els voldria recordar que, d'obligatorietat, no n'hi ha.

De tota manera, en el debat de finals del mes de febrer, el debat de política educativa –realment, ja hi ha hagut algun portaveu que n'ha parlat–, el tema de l'atenció a la primera infància va rebre, per part del conseller, en la seva presentació del debat, un impuls, jo diria, valent i agosarat, en un tema que va ser l'estrella del debat, que va ser la proposta de creació de places de 0 a 3 anys. Això és el que jo els voldria recordar. Encara no fa quatre mesos, en un debat en aquesta mateixa cambra, sessió plenària, es van aprovar quinze resolucions

—i una d'aquestes específica de la primera infància—, que ens sembla que donen a bastament suport i recolzament a aquesta tan important etapa de la vida educativa d'una persona.

Els voldria llegir aquesta proposta; era la nou; deia: «Etapas educatives. Educació infantil: el Parlament de Catalunya insta el Govern a dur a terme les accions necessàries per a promoure la creació i l'oferta, en un termini de sis anys, de trenta mil places escolars, és a dir, duplicar l'oferta actual per a nens i nenes de 0 a 3 anys, tots, en col·laboració amb els consells comarcals, els ajuntaments i la iniciativa privada. El Parlament de Catalunya insta el Govern a dur a terme les accions necessàries per avançar cap a la gratuïtat de la segona etapa de l'educació infantil d'acord amb les previsions pressupostàries de cada exercici.»

A nosaltres ens sembla —és el nostre parer— que la Moció que ara estem debatent no significa altra cosa que desvirtuar-ne els continguts d'aquesta resolució. Cal esperar el seu compliment i, com que és el nostre

parer, és la justificació del nostre vot negatiu a la present Moció.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, procedirem a la votació de la Moció.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació. Iniciem la votació.

Aquesta Moció ha estat refusada per 34 vots a favor, 59 vots en contra i cap abstenció.

Aquest era l'últim Ple de la sessió ordinària d'aquests dies; em correspon, per tant, en primer lloc, aixecar la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts d'una del migdia i dotze minuts.

8528

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 82

La sessió s'obre a tres quarts d'una del migdia i dotze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el conseller de la Presidència.

ORDRE DEL DIA

1. Designació d'un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat. Tram. 280-00004/05. Junta de Portaveus. Designació.

El president

Seguidament, s'inicia el Ple del qual tenen totes les senyores diputades i senyors diputats coneixement.

S'inicia la sessió.

Designació d'un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat

L'únic punt de l'ordre del dia és la designació d'un senador o senadora que, d'acord amb l'article 34.1 de l'Estatut d'Autonomia i l'article 139 del Reglament de la nostra cambra, representarà la Generalitat de Catalunya al Senat. El secretari primer de la Mesa llegirà el nom del candidat proposat pel Grup Parlamentari Popular.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. «Proposta de candidat.

»Presidència del Parlament.

»D'acord amb l'article 139.3 del Reglament, es fa avinent que el Grup Parlamentari Popular ha proposat l'illustre senyor Rafael Luna i Vivas per a representar la Generalitat de Catalunya al Senat, de conformitat amb el que disposa l'apartat 1 de l'article 34 de l'Estatut de Catalunya, en substitució del senyor Aleix Vidal-Quadras i Roca, que renuncià a la condició de senador.

»Palau del Parlament, 1 de juliol de 1999.

»Joan Reventós i Carner,

»President del Parlament.»

El president

Els portaveus han sol·licitat que la ratificació es faci per assentiment, consegüentment, la presidència ho entendre ratificat, si no se suscita cap objecció.

No havent-hi cap objecció, el senyor Rafael Luna i Vivas queda designat senador per a representar la Generalitat al Senat.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts d'una del migdia i tretze minuts.